

Yürekli Kalemler

-Denemeden Olmuyor-

13-14 Yaş Grubu Öğrencilerden

Denemeler

Yazarlar

Alaattin Emre BAŞ Kübranur KÖSE
Alim Kadri ABANOZ Nursima BEDİR
Betül MENTEŞE Oğuzhan BAYRAK
Beyzanur SAĞIR Seda KARAMAN
Dilek ÜNAL Selin AKSAN
Hilal ŞENASLAN Sultan GÜNEY
Hüseyincan TUNA Şerife ASLAN
Hüsnü Burak YÜTÜK Tunahan Samet SAZAK

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

YÜREKLİ KALEMLER

-Denemeden Olmuyor-

Nisan - 2015

İmtiyaz Sahibi

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları Adına

Adem YÖNET

Genel Yayın Yönetmeni

Fatih ARSLAN

Düzenleme - Tasarım

Adem YÖNET

İnceleme ve Değerlendirme Kurulu

Pınar DANIŞMAN - Duygu KULAK - Bilal İLDEMİR

Fatih ARSLAN - İbrahim Selçuk AKYEL

1. Baskı

1000 adet

ISBN

978-605-86139-3-5

Baskı

Şimal Ajans Matbaacılık Dijital Baskı Hizmetleri

Sakarya Cad. Aşağı Hamam Yokuşu No:7/A SİNOP

Tel: 0 368 260 59 59

Matbaa Serfifika No:21439

Yürekli Kalemler-Denemeden Olmuyor-

Gerze Atatürk Ortaokulu Yayınları

Tüm hakları Gerze Atatürk Ortaokulu Müdürlüğü'ne aittir. Okul müdürlüğünün izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya kaynak gösterilmeden kullanılması yasaktır. Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

İsteme Adresi

Gerze Atatürk Ortaokulu Gerze-SİNOP **Tel:** 0 368 718 51 03

Web Adresi:<http://gerzeaturkoo.meb.k12.tr>

e-mail: 745847@meb.k12.tr

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
BÖLÜM I	11
Çocuk Olmak	11
İçimdeki Çocuk	13
Çocukluk Hazinesi	14
Ben Küçükken	16
Çocukluk Ve Gençlik	18
Çocukluğumda Kaldı...	20
Hayatımızın Yarım Kalmış Bölümü	22
BÖLÜM II	23
Değerler	23
Dinde Samimiyet	25
Ya(I)Lan	27
Yalandan Ve Süsten Uzak	29
Haksızlık	31
Dalga Geçmek	32
BÖLÜM III	33
Duygular	33
Bir Dili Olsa Da Anlatsa	35
Zenginlik Hayalleri	36
Hayalini Dengede Tut	37
Büyük Korku	39
Özlem	40
Hayal	41
Özlüyorum	42

Kar Misali	43
Unutmak	45
Ulu Çınar...	46
Yetim Ve Öksüzüm	48
Yaşamın Zorluğu	51
Keçi	53
Mutluluk	55
Sevginin Önemi	57
Damla Damla	59
Sonsuz Pencere	61
Aşk	63
Umut	65
Keşkelerim Olmasa	66
Son Deneme	67
Zaman	69
Farksız Bütün	71
Dokun Hayata	73
Mutluluğun Yansıması	74
İlkbahar	76
Yağmur	78
Hem Paylaşılmaz Hem Vazgeçilmez	79
Geliyoruz Hayallerimizle	80
BÖLÜM IV	81
Yaşama Dair	81
Doğanın Duygu Senfonisi	83
Hayatı Seviyorum	84
Mutluluğun Adresi	85
Aynalar	87
Gitti Mi Gidiyor	89
Hayatın Gerçekleri	91

Yaşamın Kara Kutusu	93
Yılbaşı	95
Zamanı Geri Almak	96
Pis Nick	98
Ne Olacak Böyle?	100
Gençlik Ruhü	102
Umut Hep Vardır	103
Zevkler Tartışılmaz	105
Hayallerimiz	108
Yalnızlığın Anahtarı Sevgi	109
Farklılıklar	111
Kum Saati	113
Beyaz Tanecikler	114
Yarına İnanmak	115
Günlük	116
Bütün Güzellikleri Hak Ediyor Bu Çocuklar...	117

Sen
Yayla pınarlarından akan
Sulardan berrak ol...
Göl olma, gölet olma, baraj olma
Kaynak ol...

A.Karakoç

Geçmişten Günümüze Gerze Atatürk Ortaokulu'na
Ve Öğrencilerine Emeği Geçen Tüm
Öğretmenlerimize...

BAŞLARKEN

“Okursan Yazarsın, Yazar’san İz Bırakırsın.”

İşte bu cümlede gizli işin sırrı.

Birlikte okumanın, birlikte düşünmenin, birlikte hareket etmenin, yakalarına takılan ve değerli olduklarını hissettiren kartta yazılı yukarıdaki cümlenin ürünü elinizdeki bu kitap.

Önceleri ödev olarak alınan okuma ve yazma çalışmalarının, sıradan bir ders olarak düşünülen yazma eğitimlerinin yüreklerini kıpırdatmasını biraz sabırdan sonra fark ettiler. Karaladılar, karalamanın aydınlığı anlatıldı. Dümdüz cümleler kurdular, Türkçe’nin kıvrak nüansları hissettirildi. Oyunlar oynandı, hayaller birlikte uç noktalara götürüldü. Kâh birlikte gülündü, kâh birlikte hüzünlenildi. Güzel ürünleri görünce tüm yürekli kalemleri, yazmanın cazibesi kapladı.

Duygular paylaşılnca arkadaşlarından ve öğretmenlerinden destek gördüler önce. “Aslında biz de yapabiliyormuşuz. Çok da zor değilmiş.” tespitiyle devam ettiler sonra. Hayallerinin gücünü keşfettiler zamanla. Bir rüyalar âlemine daldılar, bir masallar diyarına. Bir gündelik hayatı düşündüler, bir de hayallerinin girdaplarını.

Dağ başındaki kar tanesinin eriyip derecikleri, vadileri, kıvrım kıvrım yolları kayacıklara çarpa çarpa aşarak denize ulaşma mücadelesi vermesi gibi bir şeydi ortaya çıkardıkları ürünler. Haykırdılar okulun sadece sınavdan ibaret olmadığını. Çılgınca bir çalışma ortaya koydular ve **“Yürekli Kalemler”**i doğurarak geleceğe iz bıraktılar.

Bu süreçte desteklerini hiç bir zaman esirgemeyen Kaymakamımız Sayın Bülen Bayraktar ve İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Özgür Tokgöz’e desteklerinden dolayı teşekkür ederiz.

Adem YÖNET
Atatürk Ortaokulu Müdürü

ÖNSÖZ

Bende Mecnundan füzun âşıklık istidadı var
Âşık-ı sadık benim Mecnunun ancak adı var

Fuzulî

(Bende mecnundan daha fazla âşıklık özellikleri var
Sadık olan âşık benim, mecnunun sadece adı var)

Bir bakışta vuruldular, okumanın o duru ve büyüleyici güzelliğine. Peşine düştüler kelimelerin, cümlelerin. Yürüdükçe hayallerin gerçeklerden daha engin olduğunu gördüler. Hayallerin sofrasında nice tatlar tattılar. Benzetmenin özgünlüğünü, abratmanın doğallığını, kinayenin muzipliğini; görerek, duyarak kavradılar. Sebeplerin mahzenine inip sonuçların anahtarını keşfettiler. Bir yandan kelimelerin o eşsiz senfonisinde, okumanın aşkına nice masalların, öykülerin, denemelerin çapası kazılıp, tohumları atıldı bereketli ovalardaki kalemlerin yüreğine.

Okuma aşkının peşinde hayal kurmaya çığ başladılar; ama çalışarak, okuyarak, araştırarak olgunlaşmaya, kızarmaya doğru yol aldılar. Bu aşk yolculuğunda, okumanın sadece kutlu bir aşama olduğunun farkına vardılar. Gerçek aşkın kalemlerinde saklı olduğunu anladıklarında ise yürekleriyle yazmak için bir araya geldiler.

Bu kutlu yolda sevdalılar arasında arkadaşlığın mayası tuttu ve paylaştıkça çoğaldı kelimelerin azlığı. Yazdıkça kalemlerindeki sevdaları arttı. Yazdıkça manevi iklimlerin bereket dolu

damlaları birleşti ve kelime kelime, cümle cümle yağmaya başladılar kuru kâğıtların üstüne.

Hayallerini anlattılar. Düşündüklerini yazdılar. İnandıklarının arkasında durdular. Kalemleri yürektendi. Bu kutlu sürecin sonucu olarak “**Yürekli Kalemler**” adını verdikleri üç özgün kitapla yazarlığa ilk adımlarını attılar.

Şimdi Gerze Atatürk Ortaokulu’nun cesur ve duygu dolu kalemlerinden süzölen sanat damlalarıyla sizleri baş başa bırakıyor, Bu özgün çalışmada emeği geöen tüm kitap dostlarına saygılar sunuyorum.

Fatih ARSLAN
Türköe Öğretmeni

BÖLÜM I
Çocuk Olmak

İÇİMDEKİ ÇOCUK

İçimdeki çocuğu özledim. Kırlarda koşup oynayan, çiçeklerle dans eden... Her şeyi tozpembe sanan, hayatın gerçeklerini bilmeyen saf çocuğu özledim. Duvarların arkasındaki gizli adamdan habersiz, sevgiye şefkate doymamış, ağlayan, gülen, Nermin Teyze'nin camını kırıp kaçan, bulutlara değercesine salıncakta sallanan çocuğu özledim. Özledim, hayal ile yaşayan çocuğu özledim.

Özlemimi duyduğum o çocuk mutsuzluğumla öldü. Savaşta ölen çocukları görünce öldü. Artık koştuğu kırlarda mermiler var, takılıp düşüyor. Her şey artık 'kara duman'dan ibaret onun için. Kötülüğü tatmış, şefkate aç bir çocuk görüyorum. Nermin Teyze'nin camını artık o değil, mermiler kırıyor. Bulutlara değmek istemiyor artık salıncaklar... O küçücük ellerine yakışmaz belki de kara duman.

Umutsuzluğa kapılmış bir çocuk görüyorum artık. Can çekişen, oyuncağını kaybetmiş çocuk görüyorum. Korkak, hayatın bezmiş, köşede ağlayan çocuğu görüyorum. Dayanamıyorum içim kan ağlıyor, bakamıyorum...

ÇOCUKLUK HAZİNESİ

Çocukluk, incik boncuk yapıp mahallede satmak, annele-
rimizin elbiselerini giyip ayna karşısında yürümektir. Bazen anlamsızca üstümüzü kirletmek, bazen de ödevlerimizi arkadaşla-
rımıza yaptırmaktır.

Evin içinde kepçeleri tencereye vurup gezmek, komşuyu bizim eve koşturmaktır. Sabah uyandığında elini yüzünü yıka-
madan sofraya koşmaktır. Birilerine özenip onların yaptıkları hareketleri yapmak o zamanlar bizlere önemli bir şey yapmış gibi gelir. Günün yirmi dört saatinde de çizgi film izlemek çocukluğun işaretlerindedir. Çizgi filmdeki Batman'ı, Barbie kızını kendimize benzetmek ayrı bir heyecandır. Eskiden nerede Cailou, Pepee, Uzun Kuyruk... Pembe Panter yeter de artardı bile.

Musluğa yetişemeyip sandalyenin üstüne çıkıp musluğu açmak alkışlanacak bir hareketti. Aynanın karşısına geçip süpür-
genin sapıyla şarkılar söyledik. Mahallede top oynarken Hasan Amca'nın camını kırıp oradan şimşek hızıyla kaçmak haylazlığın başıydı. Annemizin, babamızın almadığı oyuncağın arkasından ağlamaktı ve vitrine saatlerce bakmaktı çocukluk.

Bazı zamanlar annemiz pasta yaparken çikolataya hiç yeme-
miş gibi bakmaktı. Kâğıdın üstünü karalamak, bize kendi adımızı yazmak gibi gelirdi. Pamuk şeker yiyince elimize yüzümüze bulaştırmak, balonumuz patlayınca ağlamamız hep çocukluğun heyecanıydı.

İnsanlar çocukluktan çıkmak istemez. Büyüklerimize “Çocukluğunuz nasıl geçti?” diye sorduğumuzda hep hayıflanarak anlatırlardı.

Büyüklerimizin birçoğunun çocukluk zamanı bağda bahçede geçmiştir. Ninelerimiz ve dedelerimiz eskiden okula giderken siyah önlüklerle, bizler ise renk renk formalarla gidiyoruz. Bizler de çocukluğumuzu güzel geçirdiğimiz için şükretmeliyiz.

İnsanda çocuk kalma isteği asla bitmez. Yaşlandığımız zaman elimizi ve ayaklarımızı zor oynatırız. Elimizi kaldıracak halimiz bile olmaz belki de. Bu nedenle çocukluk, çocuklukta yaşanmalıdır. Çocukluk, vazgeçilmez bir oyundur. Bu oyun, yerinde ve zamanında oynanmalıdır.

İnsan yedisinde de yetmişinde de çocuk olmak ister. Çocukluk bitmeyen bir hazinedir. Bu hazinenin harcanmasına izin vermeyin. Sizler bu hazineyi iyi değerlendirin...

BEN KÜÇÜKKEN

Henüz küçükken ben,
Bisiklet sürüyordum.
Mecliste konuşulanları,
Uzaktan dinliyordum.

İçeri göz attığımda
Gördüm onu.
Bütün ihtişamıyla
Kürsüde duruyordu.
Meclisteki vekiller,
Pür dikkat onu dinliyordu.

Sarı saçları, mavi gözleri...
Bir hayli ilgimi çekti sözleri.
Yanına usulca gittiğimde
Bana sıcacık sarılıverdi.

Başımı kaldırıp baktım;
İlk önce tanımamıştım onu.
O gün o açmıştı bizlere
Bağımsızlığımızın yolunu.

Bir ses yükseldi birden
Yüreklere okşuyordu.
Çıkarttıkları yasaları
Tek tek okuyordu.

“Meclisi kurduk
Hakimiyet milletin!” diye haykırıyordu.
“Bundan sonra milletim
Kendi kendini yönetecek,
Hiçbir Türk Evladı
Ele boyun eğmeyecek.”

Onun bütün söyledikleri
Tüm cihanda duyuldu.
Bağımsızlığımızın simgesi
Millet Meclisi kuruldu.

Milletimizin yüz akı
Büyük Millet Meclisi!
Sarmıştı ruhumuzu
Yurdumdaki demokrasi.

Türk Meclisi açıldı,
Millet rahata ulaştı,
Meclisi açan “Komutanı”
Bu millet hiç unutmadı.

ÇOCUKLUK VE GENÇLİK

Çocukluk özünde mutluluk demektir. Her bakışında bir yerde mutluluk aramak, asla karamsarlığa kapılmamaktır.

Çocukluğun eğlenceli kısmı ne kadar yaramazlık yapsan da sana kızılmaması ve küçük şakalarla kurtulmaktır. Fatih Amca'nın camını kırsan da, Ayşe Teyze'nin ziline basıp kaçsan da onların gözünde küçüksün, kıyamazlar sana.

Çocukluğun en beğendiğim bölümü ise istediğin kadar oyun oynayabilmek. Artık bıkana kadar daha doğrusu istediğin kadar oyun oynayabilirsin, her istediğini yerine getirmeye çalışırlar. Bir zorluğu vardır ki o da akşam olmadan uyumak. Akşam olur ve uyku zamanı gelir, sizden tek istedikleri de uyumanız. Bazen herkesin yapığı gibi uyuma numarası yapmak... Her zaman işe yarar. Herkes uyuduktan sonra açarsınız televizyonu ve sabaha kadar istediğini izle.

Tabi iş biraz büyüyünce değişir. Genç bir ergen olduğunda biraz farklı hissedersin kendini. Sanki herkes sana farklı bakar ya da sana öyle gelir. Bununla birlikte birtakım duygular da ortaya çıkar. Bazen tüm umudunuzu yitirir, bazen ise yeni umutlarla dolar içiniz. Bu kadarı da yetmezmiş gibi adına "aşk" dediğimiz bir duyguya yakalanıverirsiniz.

Farklı hissetmenizin çok fazla ve değişik sebepleri olabilir; ama birçoğumuzda olduğu gibi umutsuzluk veya bir şeyi becerememe daha doğrusu karamsarlık olabilir. Bu çok normal bir duygudur. İnsan çevresinde gördüğü her varlıktan olumlu ya da

olumsuz düşünceler edinebilir. Bunun sonucunda da karamsar olabilir. Öte yandan ise bir umut da dolabilir içinize, her şeyin üstesinden gelebileceğiniz bir öz güvenle dolu da olabilirsiniz.

Gençliğinizde bir yol seçmeniz gerekir. Bu yolu seçerken çok dikkatli olmalısınız, aksi takdirde ileride ya seçtiğinize sevinir ya da pişman olursunuz. Ne de olsa seçim sizin elinizde, artık kaderinizi siz belirlemelisiniz. Kendi ayağınızın üstünde durmanız gerekir.

Unutulmaması gereken bir şey vardır ki o da şudur: "Çocukluğunu verip gençliğini alabilirsin; ama gençliğini verip çocukluğunu asla alamazsın."

ÇOCUKLUĞUMDA KALDI...

Benim için dünya kocaman, rengârenk bir top gibiydi. Hatırlıyorum da ilk imtihanım babamın yeni aldığı bisikleti kulaklarım ağızımda sürerken düşüp dizlerimi yaralamamdı. Beyaz pantolonumun çimen lekesi olduğuna mı yanayım, dizimin kanadığına mı? Yoksa güzelim yeni bisikletimin çamur olmasına mı, bilememiştim. Gözyaşlarım tişörtümde farklı motifler oluşturuyordu adeta; ama annemin yapıştırdığı nazar boncuklu yara bandını görünce ve annemden “Öp de geçsin.” öpücüğünü alınca ne yara kalmıştı ne de leke.

Sabah akşam doymaksızın bahçede mahalle çocuklarıyla top oynarken topumuzun yan komşumuz olan huysuz ve aksi amcanın bahçesine kaçıp patlatılmış bir şekilde geri gelmesi bir insana duyduğum ilk öfkeydi.

Ailecek plaja gidip kumdan kale yapmak, deniz kabuklarından asker yapıp bütün plaj boyunca o zafer bayrağını aramaktı belki dünyam. Belki de anneme baharın verdiği enerji ile güzel papatyaları toplayıp büyük bir gururla vermek ve bir süre sonra solduğunu görünce üzülüp ilk ölüm deneyimi yaşamamdı. Küçükük yüreğime bu olay bile fazla gelmişti.

Ama kesinlikle benim dünyamda ağlayan insanlar, evlat acısı yaşayıp yanan ana yüreği, bir bebeği diri diri yakmak, mazlumları hırpalamak yoktu. Hep masallardaki gibi mutlu sondu yüreğimdeki. Haberlerdeki gibi acı görüntüler değil. Sahi, ölüm neydi? Benim dünyamda solmuş papatyalar ve yanlışlıkla ezdi-

ğim karıncalardan başka ölüm yoktu. En büyük öfkem de, kinim de bembeyazdı.

Çocukken hayat gerçekten de ne kadar tozpembeydi. Her şey rengârenkti, tertemizdi. Şimdi ise o pembe bulutların yerini gri bulutlar alıyor. Nerede o oyunsever saf çocuk? Nerede o tüm dünyayı düşmanlardan kurtaran kumdaki kurşun askerler? Nerede o saatlerce salıncakta sallanan bütün kötü olaylardan bîhaber çocuk? Nerede benim hayallerim?

Zaman geçtikçe her şey gün yüzüne çıkıyor. Hayat tozpembe değilmiş, aksine siyahlarla doluymuş. O, gördüğü çocuklara balon satan baloncu amca mutlu değilmiş, martılar özgürlüğe uçmuyor, bu kötü ve kimsesiz hayattan kaçıyormuş. Güneş sahte gülüyormuş meğer. Yağmur bereket değil, bir kenarda ağlayan, kimsesiz, yapayalnız çocukların gözyaşlarıymış.

Küçükçük dünyamda sevgiden başka bir duygu barınmazken hırs insanları nasıl bu hale sokuyor. Savaşlar kaç tane benim gibi çocuğun hayallerini bombalıyor aslında. Oysa ben dünyayı süzgeçten geçirip kendi hayallerimle süsleyerek görüyordum.

Parka gitmek için erkenden kalkan, çorapları değişik değişik giyip moda yapan, annesinin makyaj malzemelerini karıştırıp büyüklere bakarak yüzünü boyayan bu küçük çocuk artık masalarda saklı. Onun yerine hayatı para olmuş, dünyadaki kötülüklerle barışık, mahvedici olaylara tanık olan hırsız zamanla yaşayan bir insan var. Gri bulutların üstünde yaşayan bir insan...

HAYATIMIZIN YARIM KALMIŞ BÖLÜMÜ

Kişi çocukluğunu yaşmalı, yaşamadan ölmemeli. Geçen zaman geri gelmeyeceğinden kıymetini bilmeli. Zaten zaman yitirdi çocukluğumuzu. Su gibi akıp gitti, hiçbir şey anlamadan. Yaşananlara ve isteklere hiç aldırmadan geçip gitti.

Doya doya yaşayamadık çocukluğumuzu. İp atlamaya alışmadan, yerlere sek sek oynamak için çizdiğimiz o karelerin üstünde güzel sekmeden, tadı damağımızda kalan saklambaç oyununda ebe olmamak için çırpınmadan geçip gitti. Yaramazlıklara yeni başlıyorduk. Annemizin, babamızın yapma çocuğum sözünü duyamadık bile. Ne haylazlıklar yapacaktık. İş yapmadan daha boş boş gezeceğimiz çok zaman vardı. Yağmurun altında ıslanamadık. Yere düşüp bacağımızı yaralayamadık. Salıncakta göklere çıkamadık.

Tahterevallide kalkıp inmeden bitip gitme be çocukluk. Az daha saklambaç oynayalım. Biraz daha sallanalım, öyle gidersin. Azıcık da pamuk şeker yiyelim ne olur. Son bir kez daha sek sek çizeyim. Mahallede bisiklet sürüp arkadaşlarla top oynayayım.

Ne annemizi üzebildik ne de babamızı. Babamızın iş yerine gidip ortalığı karıştırmadan akıp gitti zaman, geçti çocukluğumuz. Salıncakta sallanmak için sıra beklerken, annemizin eşyalarını giyip dışarıda gezmeden geçti çocukluk.

Her şeyin kendine özgü güzelliği var; ama çocukluk bambaşka bir güzellik. Ben bu bambaşka güzelliği daha yaşayamadım. Çocukluğum tamamlayamadığım bir masal kitabı gibiydi. Okduğunda çok güzeldi; ama masalı yaşayamadan bitti...

BÖLÜM II

Değerler

DİNDE SAMİMİYET

Din, Allah tarafından peygamber aracılığı ile insanlara bildirilen ilahi kuralların tümüne verilen isimdir.

İslam, özünde kardeşlik ve samimiyet dinidir. İnsanlara birçok şey önerir ve insanları birçok hususta uyarır. İslam'ın en önemli hususlarından biri de "Dinde samimiyettir".

Müslümanlar birbirleriyle olan ilişkilerinde samimi olmalıdır. Çünkü müminler birbirlerinin kardeşidir. Peygamber Efendimiz hicret ettiği Yesrib'i Medine-i Münevvere yaparken Ensar ile Muhaciri kardeş ilan etmiştir. Mü'minlere bu dünyada kalacak olan geçici mallarını kardeşleriyle paylaşmaları tavsiyesinde bulunurken Müslümanların birbirlerinden şüphe etmemelerini ve birbirlerine samimi davranmalarını da istemiştir.

Allah, "Samimi olan kullarım kazanır." diyerek mümin olan kişinin ikili ilişkilerde sergilemesi gereken tavrı açıkça ortaya koymuştur. Samimiyetin önemini kazanamamış birisi "kalpsiz ve ruhsuz" olarak bilinir. İnsanın samimi olup olmadığını davranışlarından ve sözlerinden rahatlıkla anlayabiliriz. İçtenlikten uzak birinin davranışları ve konuşmaları, karşısındaki insanlara yapmacık gelir, onu etkilemekten de oldukça uzak kalır.

Samimiyet, insanı iyi ve güzel olana yöneltir. Samimiyet, Allah ile kul arasındaki gönül köprüsünün en önemli kolonlarından birini oluşturur. Kendisini yoktan var eden Allah'a karşı samimi olan kimse, ibadetleri başta olmak üzere birçok güzel ve

örnek davranışı da özünde barındırır. Kendisini yaratana içten davranan bir kişinin çevresine karşı samimiyetsiz olması zaten düşünülemez.

Allah, “Yazıklar olsun öyle namaz kılanlara ki onlar sadece gösteriş için kılar.” buyururken samimiyetin insan hayatındaki önemine vurgu yapmıştır. Bu ayet bizi bazı düşüncelere iter. Birincisi, sadece iş olsun diye yapılan ibadetler Allah katında itibar görmemektedir. Yani Allah’a yönelirken davranışlarımız ve ibadetlerimiz ihlâşlı olmalıdır. İkincisi ise insan her ne işle uğraşır sa uğraşsın gösterişten uzak olmalıdır. Yani yaptığı işleri “Aman desinler!” şeklinde yapmamalıdır.

Sonuç olarak samimiyet dinin hem bu dünya hem de öbür dünya için ortaya koyduğu en önemli davranış biçimlerinden biridir ve sağlam bir insanlığın inşası için gereklidir. Gerçek insanlık ve gerçek kulluk, ancak gönlün samimi bir şekilde Allah’a teslim olmasıyla gerçekleşir.

YA(I)LAN

Yalan, yılanla eşit derecede tehlikeli bir varlıktır. Neden mi? Hani yılanı başından kesmezseniz yine de yaşar ya, eğer sızın de başında doğruyu sızilemezseniz o sız ağızdan ağıza dolaşır gider ve tahmin edemeyeceğiniz kadar bzyyır. Koca bir yalan olur.

Yalan bazı insanlarda alışkanlık yapmıştır. Doğruları bile ilgi çekmek için bir şeyler ekleyerek sızler. Yalan sızileyen insanların yalnız olduklarını, bu yznden de toplum içine karışıp ilgi çekmek için bu davranışı sergilediklerini dzyşnürüm. Ancak yalan sızileyenler şunu fark edemiyorlar, yalan sızyledikçe toplum içinde kaynaşmıyor. Tam tersi toplum içinden daha da uzaklaşıyorlar. Üzücü tarafı da bunları bilerek yalan sızilemeleri.

Küçükken ben de yalan sızyledim. Hatta alışkanlık bile yapmıştım. Nasıl mı kurtuldum? Biraz klişe gelebilir; ama her derde deva kitaplar sayesinde kurtuldum. Vaktiyle benim de sızylediğim gibi “ne saçma” dediğinizi duyar gibiyim. Ancak önüme öyle kitaplar geldi ki beni bu dzynyadan alıp kendi dzynyasına götürdü. Ayrıca beni kitaba bağlayan unsurlardan birisi de sızürükleyici olmalarıydı.

Siz yalanı dzynyada görüp görebileceğiniz en büyük kötölük olarak mı nitelersiniz, hainlik olarak mı bilemem; ama ben yalanı tahtaya çakılmış çivilere benzetirim. Çivileri tahtadan çıkarmanız bile izleri kalır ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın o delikleri kapatamazsınız. Dzyşünün ki bir dalı kırdınız, sonra o dala eski şeklini verebilir misiniz? Tabi ki de eskisi gibi olmaz.

Yalanın açtığı yarayı kapatmak çok güçtür. Ancak atalarımız “Zararın neresinden dönersen kârdır.” derler. Bu günden tezi yok atalarımıza kulak verelim. Yılanla eş olan yalandan kurtulalım.

YALANDAN VE SÜSTEN UZAK

Biz en çok sevgi ve saygıyı sorgular ve karşımızdakilerden de bunu bekleriz. Bilmeliyiz ki ne saygı gerçek, ne de sevgi eskilerdeki gibi sonsuz şimdilerde. Buna rağmen herkes tutturuyor sevgi, saygı diye. Acaba kaç biliyor bunların asıl değerini? Kaç kişi yaşıyor bunları yüreğinin sıcaklığıyla doya doya?

Sevgi olgusu sadece dillerdedir, sakız olmuştur ağızlara. Bu gün kime baksan gerçek duygularını, hislerini anlayamazsın. Sevgi gözlerdedir deriz; ama onlar da yalan olmuş çıkmıştır. Çağımızda bunların yerini riya, ikiyüzlülük almış, gidiyor.

Bunları bildiğin halde sen yine de değer verirsin kavramlara, değerlere, kişilere. Aradığın sıcaklık onlardadır diye. Avunursun bin bir umut kırıntısıyla. Seni içine çeker iyi niyetliliğin ve hatıraların damlaları. Bir anda karşına çıkınca yaşamın ve günün kurak, verimsiz gerçek yüzü şaşırır kalırsın; ama eğer sen onlardan sevgi, saygı ve duygu beklersen yanılırsın. Çünkü o yalandır ve yalancı olmak gerçekten kötüdür. Onlar çok arkadaşı olduğunu sanır ama arkadaşları bunu anladığında gün geçtikçe soğur ve arkadaşsız kalır.

Yalan söylemek kötüdür; ama bundan vazgeçersen arkadaşların sana geri döner.

Eğer bir gün gerçek duyguları ve erdemleri yaşamak istiyorsan ve onlara değer vermek istiyorsan kişiliğin, yapmacık umutların, hayallerin ve yarım geçmişin yalanla dolu olmayacak. Bū-

tüny duyguların gerçekliğin hamurunda yoğrulmuş olacak. Bir de şu var ki bütüny bunları istiyorsan öncelikle senin de içinde samimiyet olacak ve bunu hissettireceksin etrafına. Eğer sevgin içine huzur veriyorsa o zaman bulmuştur gerçek duygular sahibini.

Yalandan ve süsten uzak olan her duygu bir gün gelir konuverir yüreğine...

HAKSIZLIK

Her insan istediğini düşünmek, istediğine inanmak, kendi istediğini yapmak ve düşüncelerini istediği gibi dile getirmek ister. Yani insan özgürlüğünü ister.

Hayatta pek çok farklılık olabilir; din, dil, ırk, renk, cinsiyet... Ama bu farklılıklar haksızlığa neden olmamalı. Her ne olursa olsun tüm insanlar eşit şekilde yaşamalı.

Dünyaya gelirken anne, baba, memleket, dil, ırk tercihinine sahip olmayan insan kendinin nasıl olacağına, nerede yaşayacağına karar verebilir. Ancak bu tercihlerimiz dahi çoğu zaman başkaları tarafından yapılır. Sanki hayatlarımızı biz seçermişçesine yargılanması, suç bizimmiş gibi sorgulanması hatta sadece bu hayatı yaşadığımız için dalga geçilmesi bile insanlara yapılan haksızlıktır.

İnsanlar hep bir kıyaslama içindedir. Bu kıyaslama da haksızlığı meydana getirir.

İnsanların eğitim düzeyi meslek farkını ortaya koyar ama bu bir haksızlığı ortaya çıkarmaz. Güzel çirkin ne fark eder? Aslında farklılıklarımız bizi biz yapar. Her ne kadar farklı olursak olalım bu bir haksızlık değildir. Haksızlık ise aynı suçu işlemiş iki insana da aynı cezanın verilmesi beklenirken farklı derecede ceza verilmesidir. Bu tür haksızlıklar da adaletsizliği meydana getirir. Haksızlık sadece adaletsizliği değil, birçok kötü davranışın ortaya çıkmasına da neden olur.

Bu gün sana, yarın bana... Haksızlık karşısında sessiz kalmamalıyız. Eğer biz de bir haksızlığa susuyorsak birer suçluyuz.

DALGA GEÇMEK

Dalga geçmek insanların birbirlerini kendilerini kurtarmak amacıyla rencide etmesidir. Kusurları öne çıkararak aşağılanmak istenmesidir. Alay etmekle yakın anlamlıdır.

Dalga geçmeyi pek sevmem. Birilerini canlı canlı gömmeye benzetirim. Birinin seni canlı canlı gömmesi nasıl kötüyse senin de onu gömmen o kadar kötüdür. Başkalarının kusurlarını göstermektense gizlemek daha güzel değil mi? “Baskalarının kusurunu örtmede gece gibi ol” dememiş mi Mevlana?

Toplumumuzda bu davranışın sergilenmesi yaygın mıdır? Yapanlar var mı? Maalesef var. Benim de yaptığım olmuyor değil. Ama birbirimizi kötü durumlara itiyoruz bazen. Kötülüğe kötülükle karşılık veriyoruz. Oysa kültürümüzde kötülüğe iyilikle karşılık verme vardır.

Biraz empati yapalım. Toplum içinde birileri bizimle dalga geçse ne hissederiz? Rengimizle, boyumuzla, huyumuzla, kıyafetimizle dalga geçildiğini düşünelim. İçinde bulunduğumuz ruh halini bir yaşamaya çalışalım kendi iç dünyamızda. İnsanlarla sakalaşırken düşündüğümüz ruh halimizi hatırlayalım. Ne dersiniz? Güzel olmaz mı?..

BÖLÜM III

Duygular

BİR DİLİ OLSA DA ANLATSA

Oyuncakların benim dünyamda ayrı bir yeri vardır. Neden mi? Çünkü oyuncaklar çocukluğumun arkadaşıdır.

Evde yalnız kalınca tek dostlarım, tek arkadaşım onlardır. Hem anneleri, babaları, evleri yok onların. Hiçbir zaman gitmiyorlar. Ne zaman canım istese alıyorum yanıma, başlıyorum oynamaya.

Altı yedi yaşlarımda yaşadığım bir anı, oyuncaklarla olan bağımın başlangıcıydı. Misafirlikteydik. Arkadaşım yeni bir oyuncak araba almıştı ve ben çok beğenmiştim, onu kıskanmıştım. Herhâlde babam da bunu fark etmişti ki iki gün sonra bana aynı arabadan almıştı. O gün benim en mutlu günümdü. O günden beri oyuncaklarla aramda garip bir bağ var.

Anneler çocuklarının bebeklik eşyalarını büyüyünceye kadar saklarlar ya, benim de küçüklükten beri sakladığım bir arabam ve bir adamım var. Onlar benim eski çocukluk günlerimi, yaptığım haylazlıkları, küçükken yaptığım yanlışları, yaşadığım adrenalin dolu dakikalarımı hatırlatmanın yanında, zamanın çok hızlı geçtiğini yakında büyüüp oyuncaklarla oynayacak fazla zamanımın olmayacağını hatırlatıyor.

Çocukluğumu en iyi anlatan şey oyuncaklardır. Belki bazı kişiler için önemsiz görünse de oyuncakların benim dünyamda apayrı bir yeri var. Bir dili olsa anlatsa çocukluk yıllarımı...

ZENGİNLİK HAYALLERİ

İnsanlardan bazıları sırf zengin olmak ve üstün mertebe sahibi olmak ister. Zengin olmak için ailesini bile unutup hırsa boğulurlar. Çok yanlış bir anlayış. Güzel güzel yaşamak ve mutlu olmak varken neden mutluluğunu unuttur ki insan?

Bazıları ise çocuğunu unutup işine önem verir. Bu çocukların yerinde kim olmak ister ki? Ben olmak istemem. Bu çocuklar sırf annesinin babasının mertebesi için diğer çocuklar gibi olamaz. Çılgın çocuklar gibi koşup evleri dağıtamaz. Bu yüzden onların sol tarafında eksik bir şey olur. Mutluluğun ne olduğunu, ne anlama geldiğini bile bilmezler. Yaşayamadı ki bilsin.

Belki onlarda mutluluk zenginliktir. Bunu biz bilemeyiz. Belki de sırf kendilerini avutmak için bunları düşünürler.

Gerçi birçok insanın hayalidir zengin olmak; ama bir hayalini gerçekleştirmek için birçok şeyden vazgeçersin. Hatta önünde sadece iki seçenek olur. Mertebe... Mutluluk... İkisinden birisi.

İnsan gerçekten hayatını seviyorsa, kendisine saygısı varsa zenginlik yerine haline ve mutluluğuna şükretmelidir. Mutluluğu parada veya makamda aramamalıdır insanoğlu.

İnsan ancak dışarıdaki aç insanları görünce anlar durumunun iyi olduğunu. Kendinden yukarıdakileri gördüğü kadar kendinden aşağıdakileri de görmelidir. Ne demiş atalarımız? “Ne oldum değil, ne olacağım demeli.”

HAYALİNİ DENGEDEN TUT

Zihinde tasarlanan, canlandırılan ve gerçekleşmesi özlenen şey, düş, imge, hülya gibi anlamlara gelir hayal.

Hayal etmek bedavadır. Bu yüzden çocuk yaşta hayal kurmaya başlamak ve ölene kadar da kurmaya devam etmek size bir şey kaybettirmez.

Bugün kullandığımız birçok alet bir hayal ürünüdür. Mesela ampul. Edison karanlıktan korkan biriydi ve bu korkudan kurtulmak için düşünmeye ve hayal kurmaya başladı. Hep bu hayalle büyüdü ve tam bininci denemede ampulü icat etti. Yani hayal kurmak ve gerçekleştirmek pes etmemekte yatar.

Robert Schuller “Bir hayal inşa edin, daha sonra hayal de sizi inşa eder.” demiştir. Gerçekten böyle...

İnsanlar her zaman geleceğini hayal eder. Bu hayaller doğrultusunda hayatına yön verir. İşte hayal etmenin yararlarından bazıları, hayata yön vermek ve planlı yaşamak...

Hayal kurmanın en güzel yanı da en kötü anda bile başımızı yaslayacağımız bir omuz görevi görmesidir. Gerçekten de zor günler geçirmiş insanlar hayal kurarak, kendini iyi yerlerde görerek avutur.

Herkes “Kibritçi Kız” hikâyesini bilir. Kibritçi Kız da sona kalan üç kibriti ile hayal kurmaya başlar ve en azından mutlu bir şekilde ölür.

Bir de “Sütçü Kız” hikâyesi vardır. Sütçü Kız da süt satarak kazanacağı paralarla geleceğini şekillendirmek ister. Ancak aç gözlülük eder. Hayallerinde kendini üstün tutar. Hep daha fazlasını ister. Ve gerçek dünyadan koparak hayallerini gerçekleştireceği tek şansını kırar. Yani hayal hep iyi değildir. Hayalin fazlası zarardır. En mantıklısı her şeyi zirvede bırakmaktır.

Sonuç olarak hayal etmenin birçok iyi tarafı vardır. Ancak fazlası da zarardır. En önemlisi ne çok ne az hayal etmek... Gerçekleşmeyecek hayallerle vakti öldürmek yerine gerçekçi hayaller peşinde koşmak...

BÜYÜK KORKU

Doğal afetler yaşamın bir parçasıdır. Her ülkede görülebilir. Görülmesi muhtemel doğal afetlerden bir tanesi de depremdir.

Depremde insanlar bir nevi aklını kaybederler. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayamazlar. Bazıları canını kurtarayım derken canından olur.

Depremde çıkan o ses tarif edilemez, ancak yaşanır. O ses insana her şeyi yaptırır. Sanki duvarlar birbiriyle kavga edermiş, birbirine girermiş gibi ses çıkartır.

O ses insanın hayatını tozpembeden külpembeye çevirir. Bilinçli olmasa da mutlu olduğun zamanların anısı gelir aklına. O anda anlarsın hayatın ne kadar değerli olduğunu. O anda kırarsın pas tutmuş zincirlerini. Vazgeçersin ön yargılarından. Açarsın dostlarınla arana giren perdeyi. O anda anlarsın dostluğun değerini ve önemini. O anda tutunursun dayanışmaya. Ancak o anda aklın başına gelir. Dostlarınla dayanışmaya başlarsın, biraz daha kırarsın o büyümüş korkunu. Adrenalin düzeyi bir doz daha azalır.

Depremden sağ çıktığında ise uyuşturucudan kurtulmuş bir insan gibi hissedersin kendini. Yeniden doğmuş gibi, yeneden bağımsızlığını kazanmış gibi hissedersin. Eline şeker verilen çocuk nasıl seviniyorsa depremden kurtulunca o çocuk kadar mutlu olursun.

ÖZLEM

Her insanın sevdiği, değer verdiği kişiler vardır. Onlardan uzak düşünce içinde garip duygularla onları görmek, bir arada olmak ister. İşte o arada özlem devreye girer. Bu duyguyu kimseye anlatamaz; ancak yaşarsın.

İnsanlar özler özlemesine de, ya diğer canlılar? Hayvanlar da özler. Bir köpek sahibini çok özleyebilir. Özlem sadece insanlara ait bir şey değildir. Özlem her canlıya özgü bir şeydir.

Özlem sadece insanlara duyulmaz. Bazıları ırmakların şırıl şırıl akışını, bazıları çocukluğunu, bazıları ise doğayı özler.

Özlem duyulan varlığa özlemine; şiirlerle, yazılarıyla, şarkılarıyla anlatmaya çalışır insan. Bazen bir resimde çizilmiş, bazen de taşlarda kazınmış olarak bulabilirsiniz özlemi.

Özlem bir kalbinin olduğunu anlatmaya çalışır. Kimse özlemi beyninde yaşamaz, kalbiyle yüreğiyle yaşar. Tüm benliğiyle, tüm içtenliğiyle yaşar. Seven özler.

Bazen insan kendi çöpünü bile özleyebilir. Neye bağlanır-san ve uzaktaysa içinde hep bir boşluk oluşur. Bu boşluğun adı özlemdir.

HAYAL

Hayal kurmak güzeldir. Onunla yaşar, onunla büyürüz. Vazgeçemeyiz ondan. Hayal öyle bir şeydir ki insana anlık bir mutluluk verir. Sanki gerçekleşecekmiş gibi.

İnsanların çoğu hayal kurar. Zengin, fakir, kimsesiz, genç, yaşlı, kadın, erkek kim olursa olsun hayal kurmadan yapamaz. Çünkü hayal bir umuttur insan için. Gerçekleşemeyeceğini bilse bile umudunu kaybetmez, hâlâ hayal kurar. İnsanın bir parçası olmuştur hayaller. Ondan kopamaz, ayrılamaz, vazgeçemez.

İnsanların sevdiği ve istediği şeyler elde edilemezse hayal olup gider. Bir nehir gibi akıp geçer ama hayali bile insanı mutlu eder. İçindeki heyecan canlanır. Sanki bir çocuk gibi mutlu olur insan hayallerle. Kimisi mesleği, kimisi evi, kimisi arabası, kimisi evladı üzerine hayal kurar. Belki gerçekleşmez; ama küçücük de olsa bir umut vardır ucunda.

Hayal insanın benliğidir. Gerçekleşmesi mümkün olmayan hayaller bile olsa insanı hayata bağlar. Bazen gökyüzünde uçarak, bazen denizlerde dolaşarak, bazen arzuları kabartarak sihri- ni gösterir hayal. Aslında hayal insanın kendisidir.

ÖZLÜYORUM

özlüyorum zamanı
özlüyorum çocukluğumu
geçmişte kalanları özlüyorum
bulamıyorum hiçbir yerde kendimi

aynalar bile göstermiyor kendi bedenimi
bildiğin yerde kaybolmak da varmış
bedenin seninle oynadığı gibi
uzaklaşıyorum kendimden
günlükten, anılardan, hayattan
sessizce uzaklaşıyorum
sonunu hiç düşünmeden
göremiyorlar beni
benim kendimi görmediğim gibi

korkuyorum yürümekten
kurtarın beni
sesim çıkmıyor
boğazım kilitleniyor
kelimeler düğümleniyor
aklım almıyor
erkenden son durağa gelmek de varmış
gidiyorum kimseye hoşçakal demeden
arkama bakmıyorum geleceği düşünüyorum
geçmişini özlüyorum

KAR MİSALİ

Kar yağmasını izlemek çok güzel bir duygudur. Karların birbirine değmemesi, birbirlerini tekrarlaması yeryüzüne sadece tek tek inip ve sonradan kendini bütünleştirmesi de onların inanılmazlığından sadece bir tanesidir.

Kim bilir belki onlar da bir umutla iner yeryüzüne. Kimi hayallerini gerçekleştirmek, kimi kardan adama yem olmamak, kimi yer altında bekleyen tohuma can olmak, kimi akan nehirlerle su katmak, kimisi ise geçmişte ne kadar kötü anı varsa hepsini teker teker silmek... Hepsinin bir amacı, hayalleri vardır. Benliklerinde kurdukları bir şekil, içlerinde saflık vardır.

Onlar da insanlar gibi sonunu düşünmeden büyük işlere kalkışırlar. Başlarına gelecekleri, sonlarını hiç düşünmeden yeryüzüne düşerler.

Ne kadar güzel değil mi? O yakıcı soğukluğu, rengi, bastığımızda çıkardığı ses o kadar güzel ki bizi hasta ettiği halde düşünmeden sarılırız ona. O da kendinde olan her şeyi kıskanmadan sunar bizlere.

Ne toprak susuz nefes alır, ne de su topraksız bir işe yarar. Birbirlerine o kadar bağlanmışlar ki su olmadan toprak hayat veremez, toprak olmadan da su yeşertmez.

Kavuşamayanlar da böyledir. Ancak onlar kendilerini su ve ateş gibi görürler. Beceremezler bir arada olmayı. Düşünemezler

suyun ateşı söndürmeme umudunu ve yalnızlığa mahkûmdurlar umutsuzluklarından dolayı. Sonuç, kavuşamazlar.

Bir gün kar yok olacak, yerini güneşin kızılığđ alacaktır. Güneş i istemesek de artık iş işten geçmiştir. Mevsim güneşe mahkûmdur. Kar zamanı geçmiştir. Umutlar başka bahara kalmıştır.

Baharı beklerken kaybolan zamanı geri getirmenin mümkün olmadığı malumdur. O halde ne diye umutsuzluklar içinde boğuluyoruz ki...

UNUTMAK

Unutmak kolay bir duygu gibi görünse de çok zordur. Unutmaya çalışırken de istemediğimiz etkenlerin sürekli karşımıza çıkması allak bullak eder bünyemizi. Unuttuğumuzu sanarak kendimizi kandırırız çoğu zaman.

Unutmak kolay aslında ama sadece unutabilene, beceremeyenler de sadece keşke demekle yetinirler. Unutmak istediğini ise daima düşünürler ve her düşünmede ortaya yeni bir duygu çıkar. Unutmak bundan yararlanır ve kendini unutturmaya çalışır, kendi yerini yeni duygulara bırakır. Yeni duygular da unutamadığın yaraların iyileşmesine, küçücük bile olsa tedavisine yardım eder.

Aslında kimse unutmaz unutmayı. Çok zordur, yüreğinin bir yerlerinde saklanır, virüs gibi pusuda yatar. Zayıf anında yüreğindeki yarayı kanatmaktan hiç çekinmez.

Zaman unutmanın ilacıdır. Unutmak isteyenler zaman reçetesine sarılır çaresiz. Izdırap verse de hayatın tadını çıkarırcasına zamanla oynar. Unutulması gerekenler istemese de uzaklaşır, uzaklaşır ve hatırlanamayacak kadar uzaklaşır. Ama yine de bir kenarda izleri vardır.

Zaman geçtikçe unutabilen kazanır. Unutamayanlar mı? Onlar nemli duvar gibi bir tarafa eğik sonlarını beklerler.

ULU ÇINAR...

Küçüklüğümde beri Türkçe dersini sevmezdim. Ama Ulu Çınar bana sevdirdi. Ulu Çınar'la ders başka işleniyordu. Derste bana şaka yapar, yanlışlarımı kafama su gibi döker, dolu mu boş mu diye kontrol ederdi.

Dersteyken dışarıdakilere camdan bağırmanı asla aksatmazdı. Her bir kelimesi doğru, komik ve anlamlıydı. Sınıfın neşe kaynağıydı.

Beni kızdırmak için elinden geleni yapardı. Teneffüslerde camın altına çağırıp su dökmesi, bazı zamanlar yaptığı küçük ikramlar hoşuma gidiyordu. Tam bir melekti...

Hayatını etkileyen bu kişiyi tek cümleyle anlat deseler 'adamın dibi' der geçerim. Benim okuldaki en sevdiğim öğretmenimdi. Biz çok iyi anlaşırđık. Kısa süreliğine öğretmenim olmasına rağmen sanki yıllardır onu tanıyordum gibiyim.

Çocukla çocuk olan, cana yakın, sevecen en önemlisi de çok merhametli birisiydi. Onu anlatmaya kelimeler yetmez ama Ulu Çınar çok iyiydi.

Gün geldi, ayrılık bizim de kapımızı çaldı. Artık Hoca'm diyemeyecektim. Hiç aklıma gelmezdi birisinin arkasından ağlayacağım. İnsan sevdiklerinin arkasından ağlarmış derler. Doğruymuş. Ben de ağladım. Hem de çok kötü ağladım. Kafamda bin bir türlü farklı düşünceler belirdi. "Acaba Türkçe dersleri nasıl

geçecek? O çok sevdiğim hocamı bir daha görebilecek miyim?”

Ulu Çınar'a tam alıştım derken gitti. Hayatımda bir boşluk hissettim. Bazı zamanlar da okula hiç gitmek istemedim. Bir şey eksikti, o şefkatli gülümseme uçtu gitti. Türkçe derslerinin fazla tadı yoktu, solgun bir çiçek gibiydi sanki. Aklıma gelince çok üzülüyorum. “Kader deyip geç diyeceğim.” olmayacak.

Ulu Çınar unutulamayacak kadar iyi, “adamın dibiydi”. Onu her zaman en iyi Türkçe Öğretmeni olarak anlatmaya devam edeceğim. Ayrıca her memleketime gittiğimde o büyük Ulu Çınar'a uğramadan dönmeyeceğim.

YETİM VE ÖKSÜZÜM

Bir çocuğun annesini ne kadar özleyebileceğini anlattı mı size bir öksüz? Siz, baktınız mı hiç kanlanmış gözlerine, rüyasında babasını gören bir yetimin?

O yıpranmış vücut, mutsuz sima, umut bekleyen o gözler ne acı verici değil mi? Hiçbir öksüzün veya bir yetimin başını okşadık mı? Hiçbir yetimi oyunumuza aldık mı? Hiç onların gözlerinin içine dikkatlice baktık mı? O mutsuzluklarını, umutlarını kalplerinde okuyabildik mi? Onlara arkadaşlık ettik mi?

Boş işlere vakit ayırdığımız kadar onlara vakit ayırsaydık onlar ne kadar mutlu olurdu. Bazılarımız ise onların ellerinden tutup destek oldular, arkadaşlık ettiler. Bazılarımız ise onların yüzlerine pencereleri, kapıları bir bir kapattık.

Toplumda herkes farklıdır. Herkesin maddi durumu veya maneviyatı, yaşama şekli aynı olacak diye bir kural yok. Toplumumuzda yaşlılar, gençler, çocuklar var. Öksüz ve yetimler de bulunuyor. Onlar yardıma muhtaç olan kişiler. Biz onlara yardım etmezsek kim onlara yardım edecek?

Toplumda onları farklı görmemeliyiz. Aksine onları bu topluma kazandırmalıyız. Onlar bir kâğıt parçası kadar önemsiz değiller. En az maddi değeri yüksek olan bir eşya kadar değerliler.

Sizin tanıdığınız bir öksüz veya yetim yok mu? Onlara en güzel odaları, en güzel yemekleri ikram edin. Onlarla iyi vakit

geçirin, hiçbir şey yapamıyorsanız bile onlara gülümseyin. Onlar için en büyük hediye sizin şefkatiniz olacaktır. İçten, yüreğinizden söyleyin.

Onları dışladığınız zamanlar oldu mu? Onlarla eşyalarınızı paylaşır mıydınız? Yoksa onları anormal bir insan gibi mi görürdünüz? Ama bunlar insanların beyninde kurduğu kuruntular.

Merak ediyorum, onları en yakın arkadaşlarımızla tanıştırmaktan onur duyar mıydık? Yoksa utançtan bir bir yalan mı konuşurduk? Siz hangisini tercih ederdiniz? İnsan o duruma düşmeyince hiçbir şeyin zorluklarını anlayamaz.

Peygamber Efendimiz küçükken hem öksüz hem de yetim kalmıştır. Ama yılmadan ayakta durmayı başarmıştır. Ayrıca kendisi gibi yardım bekleyenlere el uzatmıştır. Örnek bir davranış sergilemiştir. “Fakiri doyur, yetimi okşa.” sözünü Peygamber Efendimiz ne olursa olsun gerçekleştirmiştir.

Bazıları ise yetiştirme yurdunda birileri gelince içlerinden “N’olur beni al, n’olur.” derler. Onlar o insanlardan bir umut beklerken o umut gelir ve yeşerir. Belki de bizlere hayatımız boyunca destek çıkacaklar, belki bizleri kötü işler için kullanacaklar. Kim bilir?

Kendimizi onların yerine koyalım. Uyuyunca kim bize masal okuyacak? Hasta olduğumuzda kim bizim yanımızda sabahlara kadar duracak? Peki, sabah olunca bizi kim öperek uyandıracak? Annemizi veya babamızı beklerken ya yetiştirme yurdundaki görevliler veya bizi istemeyen akrabalarımız uyarır ve bizim yüreğimiz burkulur. Aklımızdan “annem, babam

beni nasıl bırakıp gitti” desek bile geri gelmezler. Onlar bizleri gökten izleyen bir melektirler. Ama onlar isteyerek ya da bilerek bizleri yalnız bırakmamışlardır.

Öksüz veya yetim olsam da, kapılar yüzüme kapatılsa da, her yerde dışlansam da ben yetim ve öksüzüm. Benim bir tek Allah’ım bana yeter...

YAŞAMIN ZORLUĞU

Kar, her bir tanesini ayrı bir meleğin taşıdığı mutluluk taneleri. Her yağdığında hâlâ yeniden çocuk oluyorum. Her bir kar tanesi yere düşünce zaman geriye akıyor sanki.

Kar yağıyor ve her yer beyazlaşmaya başlıyor. Soğuktan her yer don tutmuş. Beyaz bir örtü çekilmiş dünyaya. O soğuk havanın, yüzümüze vurduğu tatlı rüzgâr belki de hoşumuza gidiyor. Rüzgâr, ağaçların üstündeki karı teker teker yere düşürüyor. Yere düşen kar taneleri ayrı ayrı bir özenle düşüyor.

Çocukların rüyasıdır kar. Oynarlar, oynarlar yine de yorulmazlar. Tabi bir de büyük bir sevinç var, okullar tatil! Şimdiden bile çocuklar tarafından dışarıda kardan adam yapma hazırlıklarına başlandı. Bazıları da kar sefasına evden hızla koşarak gelirken “pat” diye yere yapıştılar.

Saat kaç olursa olsun herkes karla oynuyor. Bazıları savaş, bazıları da kardan adam yapıyor. Evden getirdikleri havuçları çocuklar yemeye başladılar bile. Toplar yuvarlanmaya başlandı. Büyüdü, büyüdü, büyüdü. Ortaya koskocaman bir kardan adam çıktı. Eğlenceli ve komik anlar hafızalardan uzun süre silinmedi.

Biliyor muydunuz? Her bir kar tanesini bir melek indiriyormuş. Kar tanelerinin her biri farklı farklı. Düşünsenize milyonlarca çeşit çeşit kar tanesi yağıyor ve biz bunları farkedemiyoruz. Bizler onları yumak yumak görüyoruz. Ne acayip değil mi?

En güzeli de sabah camdan bakınca her yerin bembeyaz olduğunu görmek.

Soğukta dışarıda çalışan küçük çocuklar aklıma geliyor. Mendil satmak yerine sıcacık evlerinde oturmalı veya dışarıda arkadaşlarıyla oyun oynamalıydılar. Ne yazık ki onlar şu an dışarıda mendil satmaktalar. Ama içimdeki buruk acıyı yağın kar bile durduramıyor.

Sarıkamış! Yıl 1914. Her yer karlar altında. Yer beyaz, gök beyaz, etraf bembeyaz. Sanırsınız kar değil, büyük bir afet Mehmetçiklerin üzerine yağın! Ama Mehmetçiklerin başları dik, gözleri umutlu... O içi sızlatan soğğun içinde, vatan için bekleyenlerdi onlar. Onların bedenleri donmuş ama umutları hâlâ sıcacık. Eğer o zaman gelseydi yardım, bu destan yazılamazdı. ‘Sarıkamış Destanı’

Yardım gelseydi, onlar dimdik, vatanı için nöbetlerinden, verdikleri yeminlerden vazgeçmezlerdi. Gece yaralarına kadar o soğukta beklemezlerdi. Bu kadar şehit olan Mehmetçiklerin anneleri onlardan bir haber beklerken bu acı haberle yüreklerinden vurulmazlardı. Sadece anneler değil. Bütün vatan kalbinden vuruldu.

Vatan şehitlerini toprağa verdi. Bir sürü şehit düşmesine rağmen bu vatanın al bayrağı dalgalanmadan durmadı. Hep dalgalandı. Göklerden asla inmedi. Bayrağımız, sayısını bilmediğimiz şehitlerimizin kanından rengini alan şanlı bayrağımız...

Kar hüznün veya neşenin simgesi değildir. Kar yağınca camdan bakınca belki de bazılarımızın aklına Sarıkamış geliyordur.

KEÇİ

Hayatta kendimi en benzetebileceğim varlık keçidir. Tabi ki bu keçileri sevmem ya da boynuzları olduğu için değil, keçileri inatçı olduğu için kendime benzetirim.

Keçi inatçılığı ile masallara konu olmuştur. Biraz ilginç değil mi? "Küçücük keçi işte ne yapabilir ki?" diyorsunuzdur belki içinizden, ama hiç de öyle değil. Hayatı boyunca bir inatçılık vardır. Bir masalda olduğu gibi köprüden geçmek isterler ve inatları yüzünden ikisi de köprüden düşerler.

Benim inatçılığım keçilere benzemiyor, nasıl desem, onlardan biraz daha farklı. Benim inatçılığım biraz başarı yönünde inatçılık. Biri benden daha yüksek not almış ise onu her zaman geçme tutkusunu. Onu geçene kadar asla inadım dinmez, onu geçersen de başka bir inat yine başlayacaktır. İnadım inat anlayacağınız, birinci olana kadar süren bir inat; ama her zaman da birinci olamazsın. Bu duygu beni hem sinir eder hem de başarıma isteğimi şiddetlendirir.

Bazen düşünüyorum da eğer bu kadar inatçı olmasaydım bu kadar başarılı olabilir miydim? Belki de olamazdım.

Peki! Hiç düşündünüz mü ne zaman bitecek bu inadım? Aslında bu sizin inadınıza bağlı. Benim inadım asla bitmeyebilir, çünkü önünüzdeki birini geçerseniz bile başka birinin önünüzde olduğunu anlamış olacaksınız. Tabi ki herkese birinci olabilirsiniz demiyorum, olamayabilirsiniz, ama en azından çabalamak

çok önemlidir.

Bazı inatlar insanı olumsuz etkilese de, bazı inatlar tam tersi daha da güçlendirir, hırslandırır. Benim inadım da beni güçlendirip hırslandırıyor.

MUTLULUK

Herkes zengin olmaktan çok mutlu olmayı seçer; çünkü mutluluk bir insanın en büyük serveti, en çok ihtiyaç duyduğu şeyler arasındadır.

Mutluluk insanın enerji kaynağıdır. Mutlu olduğu yerde daha bir enerjik hisseder insan kendini.

Tüm olumsuz düşüncelerden arındırılmış, sanki bulutların üzerinde yatarcasına huzurlu hissedersiniz mutlu olduğunuzda kendinizi. Ait olduğunuz yerde neşeli bir yaşam sürdürürsünüz.

Burnunun dibindeki mutlu ve neşeli hayatı göremeyip uzak yerlerde arayanlar da yok değildir elbet. Ama içinde küçük de olsa hâlâ bir mutluluk parçası çıkar insanın. Bazen ise gerçekten de yakınlarında mutluluğa dair bir iz yoktur. Bu sefer ise gitmesi onun yararına olur ve sonunda o da ait olduğunu düşündüğü yeri bulmuş olur.

Peki! Siz mutlu olduğunuz bir yerde misiniz? Aslına bakarsanız insanın her zaman mutlu olması gerek, çünkü asıl mutluluk kalbimizde gizlidir. Bunu kolay kolay kimse fark edemez, ama ne kadar kötü bir yerde olursanız olun kalbinizdeki mutluluk sizi ve çevrenizi mutlu etmeye yeter.

Bir de şu söze gerçekten inanmalısınız. "Mutluluk paylaştıkça çoğalır." Bu söz gerçekten doğrudur. Çünkü bir insan ne kadar mutlu olursa çevresindeki insanları da o kadar mutlu eder. Mutlu

insan etrafına mutluluk saçar ve mutluluk gittikçe çoğalır.

Ya tam tersi olursa? İşte o zaman huzursuzluğun başlangıcındasınız demektir. Uçurumun kenarında, tehlikenin başında olduğunuzu bilmelisiniz artık. İlerisi... Hoş geldin cehennem...

SEVGİNİN ÖNEMİ

Sevgi benim hayatımdaki en çok önem verdiğim duygudur. Çok fazla anlamı bulunmaktadır sevginin. Bazıları dünyanın varoluş amacı der, bazıları ise hayatın tadını, tuzunu ifade ettiğini savunur.

Sevgiyi tam olarak açıklayamasam da, benim tabirimce, koruma içgüdüsüdür. İnsanlar çoğunlukla sevgiyi "aşk" la karıştırırsa da aslında birbirinden farklı duygulardır. Sevgi mantık gerektirir; ama aşk ise biraz mantık dışı bir duygudur. Sevgi insanları birbirine bağlayan en iyi etkilerden biridir. Sevgiyi hiç kopmayan çelikten bir halat gibi düşünebilirsiniz.

Sevgi dediğimiz gibi bir koruma içgüdüsüdür. Düşünürseniz birçok sevgi türü olmasına rağmen hepsi sevilen şeyi koruma içgüdüğü güder. Her insan bir varlığı, insanı ya da herhangi bir şeyi sever. Sevgi birdenbire anne sevgisi, vatan sevgisi, doğa sevgisi, hayvan sevgisi gibi ifadelere dönüşür. Sevginin biçimi değişmiştir ama içindeki koruma içgüdüğü hala vardır. Sevgi ne kadar değişse bile insan sevdiği şeyi korumak ister. Sevdiklerinizi bir düşünün, onların başına bir iş gelmesine izin vermezsiniz, ona değer gösterirsiniz.

Bazılarımız ise sevdikleri insanların değerlerini anlayamaz. Bunu birilerini kötülemek için söylemiyorum, çoğumuz bunu yapıyoruz. Biz sevmediğimiz ve gözümüzde değersiz gördüklerimizi gün gelir özleriz. Çoğunlukla da onları kaybettiğimizde önemlerinin farkına varırız.

Fedakârlık, yardımlaşma, merhamet gibi erdemler, sevgi diye adlandırdığımız güçten ortaya çıkmıştır. Sevgi her zaman içindedir, sadece adı değişmiştir o kadar.

Bir düşünsenize, sevgisiz bir dünya olsaydı, demesi bile zor, acaba insanlar nasıl olurdu? Hiç merak ettiniz mi? Ben size kısa yoldan söyleyeyim: İnsanlar birbiri ile konuşmaz, yardımlaşma gibi duygular olmaz, zengin fakiri ezer, insanlar da her zaman kendileri için yaşarlardı.

Düşünüyorum da gerçekten sevgi olmasaymış dünya da olmayabilirmiş.

DAMLA DAMLA

Binlerce metre küp su buharlaşarak atmosfere doğru yükseliyor ve yükseldikçe soğumaya başlıyor. Daha sonra yağmur bulutlarındaki sular “yağmur” olarak yeryüzüne düşüyor.

Bu aşamadan sonra beni en çok rahatlatan, yağmur sonrası oluşan toprak kokusudur. Soğukta sıcak yerler arayıp bir arabanın üstüne tünleyen kedinin huzuru gibi. Annenin bebeğini doyurduktan sonraki rahatlaması gibi. Ya da yağmurda yürümek gibi. Yürürken aynı zamanda koşuşturan insanlara bakıp inadına yavaş yavaş, yağmuru hissederek yürümek en güzeli.

Gökyüzünden yeryüzüne inen minik gülücükler gibi yürürken yüzüme yerleşiyor yağmur taneleri. Arada öten kuş sesleri cennette olduğumun bir kanıtı gibi geliyor. Arada gök gürültüsüyle parlayan gökyüzü havai fişek gibi çakıyor. Çimlerin üzerinde oluşan yağmur tanecikleri toprağa süzülerek yerini yeni gelen damlacığa bırakıyor. Etraf hiç olmadığı kadar sessiz.

Hayat bazen bu kadar sessiz ve güzel olurken her zaman böyle kalmasını istiyorum. Bağrıışmaların yerini gök gürültüsü kessin, tartışmaların yerini yağmur taneciklerinin yumuşaklığı alsın. Öyle ki bir yağmur sesinin verdiği huzuru veremeyen insanlar var. Yağmur boğucu, kasvetli bir hava getiriyor; ama gürültüyü yalıtıyor. Uyuşturuyor düşünceleri.

Bu yağmur, bu yağmur, bu kıldan ince,
Nefesten yumuşak, yağın bu yağmur.
Bu yağmur, bu yağmur, bir gün dinince,
Aynalar yüzümü tanımaz olur.

der Necip Fazıl Kısakürek.

Yumuşak yağın ve tüm pislikleri beraberinde götüren yağmur çöldeki bir devenin susuzluğuna çare, acıkan bir bebeğın annesinin karnını doyurmasına benzer. Beraberinde rahatlama getirir, sorunları dindirir. Negatif enerjiyi damlacıklarınının arasına hapsederek yok eder. Çünkü yağmur her şeyi daha iyi yapar.

Yağmur pis zihniyetleri, kirli insanları temizleyemez belki ama dünyayı güzelleştirir, bereketlendirir, neşelendirir.

SONSUZ PENCERE

Mor, mavi, kırmızı hayallerle süslenir hayatımız. Kimi zaman ev, kimi zaman uçan at, konuşan köpek...

Ucu bucağı olmayan sonsuz bir penceredir hayal. Pencereye sığıdığı kadardır gökyüzü. İşte oradan sonra başlar işin aslı. Pencerenin geri kalanını hayal gücü birleştirip tamamlar.

Çeşitli çizgi romanlar, çizgi filmler, kitaplar kusursuz hayal gücünün minik dokunuşlarıyla oluşmuştur. Sınırı yoktur hayal etmenin. Uyrurken, beklerken hep bilinçaltımızdaki yerini korur ve belli eder. Hüznü alaşağı etmeye kararlı, yenilmez bir savaşçı misali. Ya da bazen şiirlerin, yazıların ilhamı oluverir. Geceleri rüyaları süsleyen bir küçük peri...

Hayal etmek yaratıcılıktır. Mantık sınırlıdır. Yalnızca formüllerden, problemlerden ibarettir. Ama taze ve sımsıcak hayallerin sonu gelmez. Her şeyi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi düşünüp hayal edebilirsiniz. Hayal gücünün varlığıyla olmuş eserleri göz ardı edip körü körüne mantığa bağlanmak çileği bırakıp kerevize gitmek gibidir.

Hayatta yalnızca hayal ettiğiniz sürece yaşarsınız. Einstein'ın da dediği gibi: "Mantık sizi A noktasından B noktasına götürür. Hayal gücü ise her yere."

Hayal gücünün somutlaşmış örneği olan kitaplar sayesinde geliyoruz günümüzde. O zaman hayal gücü kitaplar gibi İstan-

bul'dan New York'a, kıştan yaza götürüp bizi insandan süper kahramana dönüştürebilir.

Hayal gücünün ulaşamayacağı tek bir nokta dahi yoktur. Hayal gücünün verdiği motivasyon kendini özel hissettirir. Hayal gücü güç verir.

Düş gücüyle donatılmış bir insanın kanatları vardır. Bu kanatlarla bir savaşın ortasına gidebilir veya bir konser izleyebilirsiniz. Her şey kalpte başlayıp kalpte biter. Eğer gerçekten içten bir hayal kurup ona tutunursanız ileride bir gün o düşün, o gerçeğin ta kendisi olduğunu anlamak zor olmayacaktır.

AŞK

Aşk... Üç harften oluşan kelime, aslında binlerce kelimeyi içinde saklar. Bu duygu o kadar güçlüdür ki insana istemediği şeyleri yaptırır, maşukunu gördüğünde dilin tutulur konuşamaz hale gelirsin, elin ayağına karışır, kalbinin ritmi Usain Bolt'la yarışacak kadar hızlı atar. Kalkanını kırar, karşısında kılıçsız samuray savaşıcısı gibi kalırsın, o gülünce gülersin, üzülünce üzülürsün.

Üzölmek ve sevinmek... Bu kavramlar her ne kadar birbirlerine zıt olsalar da tek bir duyguda birleşirler. Aşk... Gece yatarken gözlerini kapattığında aklına gelir, huzurla dolarsın; ama bir gün gelir, kıskançlık seviyen nirvanaya ulaşır.

Aşk insanı bir şaklabana çevirir. Bazen kedi kadar uysal, bazen de bir leopar kadar hırslı ve hırçın yapar.

Aşk deyince iki insanın birbirine duyduğu koparılmaz güçlü zincirden oluşmuş bağ gelmemelidir akla. Peygamber aşkı, Yaratadan aşkı, aile aşkı...

Aşk özel olduğu gibi bir o kadar da kaçınılmazdır. Nerede, nasıl bir şekilde yakalayacağını bilemezsin. Güneşe aldanırsın ve dışarı çıkarsın. Soğuk titretir içini. Aniden yağmur başlar ve sıırılsıklam olursun. Evinin dağınık olduğu bir zamanda çat kapı misafirinin gelmesi gibidir.

Aşk o kadar güçlü bir duygudur ki bazen kalbindeki ağrıyı taşıyamaz olursun, dayanacak gücü kalmamış, güçsüz.... Bu yüzden yürek ister, sadakat ister, sabır ister. Aşk sırf sözle olmaz. Aşk demek kalbinin derinliklerinde yaşamaktır. İçinde uçuşan kelebeklerin karnını delip havalara uçacağını hissetmektir. Onu gözünden sakınmak uğruna canını vermek, kimseye söz ettirmemek, ölesiye güvenmektir.

İki insan düşünün, biri Rabbinin sevdiğini her fırsatta dile getiriyor; ama iş ibadet yapmaya gelince kılıf buluyor, diğeri ise sık dile getirmese de bütün ibadetlerini yerine getirip ağzından kötü kelime çıkmayan kişi. Gerçek âşık hangisidir? Gerçek sevgi ağızda değil gönülde, kalpte görülendir.

Konfüçyüs bir sözünde “İnsan kalbindeki gerçek aşk dört-nala giden bir at gibidir, ne dizginden anlar ne de söz dinler.” der. Bu duyguyu anlatmak için kelimeler yetersiz kalır; çünkü aşk paylaşılmaz, anlatsan anlaşılmaz, sadece yaşanır.

Sanatçılar hep aşkı anlatmışlardır dizelerinde, sözlerinde, şarkılarında... Barış Manço'nun “Domates Biber Patlıcan” şarkısı da en iyi örneklerden biridir. Dinleyin, anlayın yaşayın diye...

UMUT

Umut insanın ayakta kalmasını sağlayan, dayanağı olan duygudur. İnsan ne olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın, umudunu kaybetmemelidir, çünkü bütün duyguların başı, lideri umuttur. Yaşama umudu, sevilme umudu, başarıma umudu ve daha neler neler... Umut dediğimiz, bu paha biçilmez duygu yaşamımızın özüdür. “Bir insanın gücünü alırsanız yaşar, zamanla gücüne sahip olur; ama umudunu alırsanız bir daha asla tutunamaz.” der Şerif Sitalinski.

Bu duygu hayatla yönlenir. Kimilerinin tek umudu hayattan kopup ölmektir. Kimileri için ise aksine yaşama umudu ile yanıp tutuşmaktır, inadına yaşamak...

Umut âdeta kapkara defterdeki küçücük beyaz bir noktadır. Zifiri karanlık bir sokak düşünün. Bütün sokak lambaları hayata küsmüş, bir tanesi umut ışığıyla yanmış ve tüm sokağı aydınlatıyor. Umutların tükendiği anda hep bir kurtarıcı, bir lider çıkmamış mıdır hayatta?

Umut rüzgârlı bir havada o sınıksız sarıldığın mont gibidir, seni sıcak ve ayakta tutan ya da tam karanlıkta kaldığını düşürürken tüm odayı aydınlatan ufacık bir mum ışığı...

Başaramadın mı? Sevilmiyor musun? Aldatıldın mı? Yalnız mısın? Umudunu kaybetme, elbet sen de sokağın sonunda o ışığı göreceksin. Unutma ki o ışığı söndürmek de, köşe bucak yaymak da senin elinde!

KEŞKELERİM OLMASA

Hayatta her an her şey olabilir. Her şey gelebilir başımıza. Ne olduğunu anlamadan her şey hızlı gelişir ve dipsiz bir kuyuda kendimizi buluveririz. Bazen de hayatta tam tersi olaylar olabilir. Göklere çıkarız. Bulutların içinde dans edercesine süzülürüz.

Hayat bozuk terazi gibidir. Bazen iyi, bazen kötüdür. Çevremizde oluşan olaylar bizi etkiler. Kimi zaman çok üzülür, kimi zaman çok eğleniriz.

Bir insanın çok korktuğu bir tek şey vardır; o da pişmanlıktır. Pişmanlık insanoğlunun en çok kaçmak istediği şeylerin başında gelir. İnsan pişmanlık duyduğu şeyi bir silgi gibi silmek ister hayatından ama nafil. İnsan kendisiyle yüzleşir, cebelleşir, hatta kendinden nefret ettiği zamanlar bile olur. Çölde susuz ve yolunu kaybetmiş duruma düşer ve çaresiz kalır. Fakat artık geri dönüşün olmadığını anlar. Keşkeleri peş peşe sıralamaya başlar. O yaşanan pişmanlıktan sonra zaman geçmez, günler geçmez, hatta dakikalar bile geçmez. Ama bunun tam tersi de var. Eğer sevinçliyse, mutluydu, güzel zaman geçiriyorsa, o zaman donup kalsın ister. Gökyüzüne doğru açılır o mutlu zamanlarında.

İnsanoğlunun tercihleri, seçimleri hayatını belli eder. Bu yüzden seçimlerinde çok dikkatli davranmalı, tutarlı kararlar vermeli. Hayatta verimli tercihler yaparsa keşkelerin önüne bile geçebilir. Unutmayalım ki pişmanlıklar aceleci davranmaktan, düşünmemekten ve keşkelerden oluşan bir acıdır.

SON DENEME

İşte bir son daha... Yazdıklarımı harfi harfine silecek bir silgim, düşündüklerimi yazacak bir kalemim ve yazdıklarımı beğenecek, satır satır üzerinde taşıyacak bir de kâğıdım... Kelimeler bir bir dökülüyor ağzımdan. Satırlara sığmıyor, süzülüyor aklımdakiler. Aç kalmış bir martı gibi kelimeler “Beni de yaz, beni de yaz” diye bağıyor. Yetiştiremiyorum yazmaya. Ya ilk olacak diyorum ya da son. Ya ilkti, böyle bir şey görmedik diyecekler ya da sondu, noktayı da koydu.

Mutlaka bir iz bırakacak bu yazdığım deneme. Ya kalpte bırakacak ya da yazdığım kâğıtta, noktasıyla virgülüyle öylece kalacak.

Kalemimin ucu her kâğıda değdiğinde ayrı bir söz, ayrı bir cümle yazıyor. Her dokunuşta bir şaheser ortaya çıkartıyor. Sanki her kâğıda değdiğinde güzel bir söz fısıldanıyor kulaklarıma. Bas bas bağıyor. Kulağa hoş geliyor. Sanki uzaklardan bir nota duyuluyor. Si notasını mı duyuyorum ne, yoksa re mi? Aynı flütteki gibi, parmaklarım o küçük deliklere ne zaman dokunsa yeni hayallere yelken acıyormuş gibi, anlamlı bir nakarat çıkıyor. Bir nota duyuyor kulaklarım. Yazıyorum yine. Devam ediyorum. Hiç usanmadan, bıkmadan. Belki de bizden sonrakilerin tekrar tekrar okuyacakları bir yazı veya hiç okunmadan bir köşeye atılmış bir sayfa dolusu yazı. Kelimeler teker teker geliyor aklıma. Onları kurgulayıp birleştirmek, kusursuz bir hale getirmek için çabalıyorum. Küçük yapboz parçacıkları gibi, saklandıkları yer-

den çıkarıp parçaları buluyorum ve sonra birleştiriyorum. Tamamlayınca yazıyor kalemim. Ben söylüyorum, o dinliyor. Sanki düşüncelerimi okuyor.

Bir zaman sonra kalemimle rolleri değişiyoruz. Emrimdeki kalem bir an oluyor ki, bana emir veriyor, ben kalemin emirlerini yazıyorum sanki. Hızına yetişemiyorum. Durduramıyorum; ama güzel de yazıyor. Kıskanıyorum kalemimi.

Son olmalı ama sonu güzel olmalı. Aldı eline kâğıdı. Boş, temiz, pürüzsüz bir sayfadan olağanüstülük çıkarmak için çalışıyor şimdi hâlâ, hâlâ ve hâlâ... Hani deriz ya boş tenekeden çok ses çıkar, o da bunu kanıtlamaya çalışıyor. Ya bir “en” çıkacak ya da sadece cümlelerden oluşan kalabalık satırlı bir sayfa...

ZAMAN

Zaman... Geçmek bilmeyen saatler. O tik tak sesi çıkaran sayılı garip cisimler. Tam da böyle düşünürken geçti zaman. Tam da böyle düşüncelere kapılınca akıp gitti su gibi. Hiçbir şey anlayamadık. Geçti, geçti, geçti. Değişik duygular hissettik. Bazen güldük, bazen ağladık. Bazen mutluyduk, bazen de heyecanlandık.

Geçen zamanda sadece duygularımız değişmedi. Fikirlerimiz, düşüncelerimiz, her şeyimiz...

Önceden yanımızda olup şimdi yanımızda olmayan ne çok şey var. Önceden sahip olup şimdi kaybettiğimiz hiçbir şey. Zamanla her şey değişiyor. Kişi bile değişiyor. Doğuyor, çocuk oluyor, genç oluyor, yaşlanıyor ve sonunda ölüyor.

Zaman... Şu an bile zaman geçiyor. Durduramıyorum. Bir an oluyor ki, mutluluktan uçuyorum, hiç bitmesin diyorum; ama zaman dinlemiyor, sağır mı ki duymuyor ya da görmüyor herhâlde nasıl yalvardığımı. Herhâlde dili de yok yalvarma diyecek...

Ah be zaman! Azıcık dursan. Tadını çıkarsam anın, hemen geçip gitmeden, biraz daha mutlu olsam ne olur ki, bir çocuk yüreği gibi sana yalvarıyorum işte, kapama kulaklarını duy beni.

Böyle geçti zaman. Her yaşadığımız olay ayrı bir duygu yaşattı. Ayrı izler bıraktı. Belki bu sayede öğrendik hayatı. Zamanla ve değişerek hâlâ dimdik ayaktaız. Öğreneceğimiz çok şey var

daha. Belki de daha zamana geçip gitmemesi için yalvaracağımız çok zaman, yaşayacağımız çok anı var. Öğrenebiliriz ya da yaşayabiliriz belki. Zaman acımasız davranmazsa, kulaklarını kapayıp duymazdan gelmezse, hızlıca geçip gitmezse tabii...

FARKSIZ BÜTÜN

Dostluk aynı ritimde atan iki kalp gibidir. İki elin sımsıkı birleşmesi ve bir daha da hiç ayrılmamasıdır. Dostluk bir canı iki kişinin paylaşmasıdır. Sıkıntılara birlikte göğüs germesidir.

Birine yapılan kötülük diğerine de yapılmışsa ve birbirlerini sımsıkı koruyorlarsa işte orada dostluk vardır. Birlikte heyecanlanmak, birlikte gülmek, birlikte ağlamaktır dostluk.

Ne aşka benzer ne de sevgiye. Dostluk tek kişi ile değil çift kişi iledir. Birbirini çok iyi anlayan iki kalp için geçerlidir. Yokluğunda ağlamamak için kendini zor tutmaktır.

Dostluk hatalardan dolayı bitmez, hatalar dostlukla biter. Dostlukla hatalar birbirini yavaş yavaş örter. İki farkın farksız bir bütün oluşturmasıdır. Çünkü dostluk birbirine sıkıca dayanmaktadır. Eğer birisi çekilirse hepsi düşer.

Dostlukla dolu olan kalp en saf, en temiz kalptir. İki kalpte olan sırların başka kalplere taşınmamasıdır bazen. Bazense iki kalpte kıyamet de kopsa başkası bilmeden sönüp bitmesidir.

Dostluk öyle rastgele kişilerle yaşanmaz. Kıymetini bilebilecek kişilerle, güvenilir ve sadık kişilerle yaşanır. Bunun için de kimlerle dost olacağımızı iyi seçmeli, arkadaşla dostu karıştırmamalıyız. Arkadaşlar bugün var, yarın yoktur. Dost ise her zaman vardır. Arkadaşın kazığı unutulur; ama dostun kazığı asla unutulmaz. Bizi düşmanımızdan çok dostumuz yıkar.

Yanlış kişilerle dost olursak en derin yaraya sahip oluruz. Bu yaralar da tabiplerin tedavi edeceği cinsten yaralar değildir. Belki de en derin çukurdan, en derin kuyudan daha da derindir.

Dostlukta yaşananlar ortaktır. Ortaklık duygusunu kaybettiğimizde bir daha bulamayız. En ince fener bile dostluğu bulmaya yardımcı olamaz. Ancak iki kişi onu bulabilir.

Dostluk nehir gibidir, gittiği yeri de temizler, geldiği yeri de.

DOKUN HAYATA

Dokunursun tüm dokunamadıklarına. Sevgiye, üzüntüye, bir dağ tepesine bile dokunabilirsin isteyince. Ulaşırsın tüm sevdiğlerine bir tık ile. Görürsün sevdiğlerinin yüzlerini, sevgisini, hasretini. Sıkılınca seni eğlendirir oyunlarıyla.

Merak edersen gelir yanına google amca. Açar sana tüm kitaplarını, sen sadece dokunursun ona. Konuşursun kankalarıyla facebook, twitter, whatsapp ya da instagram da. Mutlu olur arkadaşların, gönderir parmağının ucuna linkleri, açarsın bir dokunmayla, bakarsın fotoğraflara, hatırlarsın anıları, ne çok özlemiştir o eski hatıraları. Ardından videolar gelir parmağının ucuna. Asıl cümbüş orada kopar. Dokunmayla hatırlarsın, dokunmayla yaparsın bunları.

Bunların hiçbiri gerçek bir tokalaşmaya değişilir mi? Hele babanın gururla sırtını sıvazlayışına, kardeşinin sevgiyle sarılmasına asla değişilmez. Asıl dokunmak budur dedirtir insana. Mutlu olursun sıcak bir dokunmayla, yeni anılar yaşarsın.

Hayat dokunmayla tat bulur, güzelleşir. Sevdiğin bir kişiye dokununca mutluluğu yaşarsın; ama internetteki soğuk dokunuşlarla içini ısıtamazsın. Çok özel ve güzeldir dokunmak. Karın ilk tanesi, güneşin ilk ışıkları, baharda açan ilk çiçek gibi mutluluk vericidir dokunmak. Özel ve güzeldir.

Dokunmayla bulursun mutluluğu, sevinci. Gönülden gelen bir sıcaklık ortamıdır. İnsan için küçük insanlık için büyük bir gelişmedir dokunmak.

MUTLULUĞUN YANSIMASI

Mutluluktur içimi kıpırdatan, beni tir tir titreten. Mutluluktur karnımda keleklerin uçmasının sebebi. Mutluluktur mutluluk...

Mutlu olmaktır içimin içime sığmamasının nedeni. Mutlu olmaktır yaşamın iyi olması. Mutluluktur kendini iyi hissetmek. Huzurdur mutlu olmanın sebebi.

Mutluluğu bazen bir kedi yavrusunun karnını doyurmakta, bazen yuvanızda, bazen doğayla iç içeyken bulabilirsiniz. Denize bakıp derin bir nefes aldığınızda “İşte yaşıyorum.” der insan. Mutluluğu hiç ummadığınız bir anda bulabilirsiniz.

İnsan bazen hayatın içinden çıkamayacağını düşünür, her şey üst üste geliyor sanır. Bir çocuğun masumca gülümsemesi, bir annenin evladına şefkati, bir kardeş dayanışması mutlu olmak için özel bir sebep aramamak gerektiğini gösterir bizlere. Mutluluk içimizdedir. Mutlu olmak için sahip olduklarımıza bakmak yeterlidir. Hayatta mutlu olunacak birçok şey vardır.

Mutluluk ufak bir şeyde bile çıkartır kendini ortaya. Mutluluğun tarifi yoktur aslında. Her başarının ardından gelir mutluluk. Sadece kendi başarından değil, sevdiklerinin başarılarıyla mutlu olmak gerekir.

Mutluluğun tek bir düşmanı vardır. Kıskançlık... Kıskanç bir insan hiçbir zaman kendi sahip olduklarına değil, başkaları-

nın sahip olduklarına bakar ve hiçbir zaman mutlu olamaz. Ama kıskanç, bencil olmayan bir insan ufacık bir şeyde mutlu olur.

Mutlu olmak için kendi egolarımızdan sıyrılmamız, mutluluğu arzulamamız gerekir. Mutlu olmak istemeyen bir insanı asla mutlu edemezsin. Mutluluk içimizdedir. Mutlu olacağına inanmayandan mutlu olması beklenemez.

İLKBAHAR

Sabahın erken saatlerinde güneşin doğmasıyla uyandım. Denizin üzerinden süzölen bütün renkler gözüküyordu. Bulutun arkasına saklanmış güneş, bulduğu her aralıktan kendini göstermeye çalışıyordu. Mavi denizin önünde gelen ilkbaharın tüm renklerini kaplamış ağaçlar ve pencerenin önünde bulunan kıpkırmızı gül ile gözlerim muhteşem bir görüntüye gebeydi. Tüm duyguları besleyen ilkbaharda açan güneş ile bu mevsim başlamıştı. Ağaçlar bile bu sıcaklığı şimdiden hissetmiş olmalıydı.

Aklımdan geçen, tüm güzelliğiyle ilkbaharı çizmek ve binlerce renkle boyamaktı. Ama bu mükemmellik için boyalarım yeter miydi bilmiyorum.

İçimde bir sevinç vardı. İlkbaharın bir büyüğü vardı âdeta. Bulutların rengi değişmişti. Tabiat kıştaki lacivert rengini bırakmış, yumuşacık mutluluk veren açık mavi bütün gökyüzünü sarılmıştı.

Geçen her dakika beni daha çok heyecanlandırıyordu. Bu güzel günü evde geçiremezdim. Hemen hazırlanıp dışarıya çıktım. Ayağımı toprağa koyar koymaz bahçedeki papatyalar gözümüne ilişti. Tüm çiçeklerle beraber eşsiz bir koku burnumu sardı. Güneş bütün haşmetiyle gülen yüzünü göstermeye devam ediyordu. Bulutlardaki aralıklar açılmıştı. O ışık kaynağı bütün çiçeklere parlaklığında cimri davranmıyordu.

Renklerin içinde kaybolmuş gibiydim. Bu bir rüya mıydı?

Az sonra uyanacak ve kışın lacivertliğine geri mi dönecektim?
Aman Allah'ım! Düşünmesi bile hoş değil.

Güneş doğduğu yerden gittikçe uzaklaşıyordu. Zirveden aşağıya doğru eğilmiş, yandan bize gülümsüyordu. Işığını bizden esirgeyip kısa süreliğine ayrılırken bile sürpriz yapmayı ihmal etmemişti. Gittikçe koyulaşan bulutların arkasından koyu turuncu rengini belirterek gözlerden kaybolmuştu.

Karanlıkların derinliklerine dalarken sabahın ilk ışıklarının hayaliyle derin hülyalara dalıp sabahı beklemeye koyuldum.

YAĞMUR

Gökyüzünden damlayan küçük su damlalarıyla paylaşılır mutluluk. İslanınca tüm içtenliğiyle gülmekle mesela. Üşümemek için sarılmak. Bir şemsiyeyi iki kişi paylaşmaktır belki de.

Yağmurdur tüm güzelliğın adı. Cesaret verir çoğu zaman, kimi zaman ise huzurdur. Hızlı hızlı yağınca haykırmalar gibi. En iyi sırdaşıdır yağmur. Ne kadar ağlarsan ağla, saklar seni.

Mükemmellik için güneşle anlaşmıştır yağmur. Tüm su damlalarını indirdikten sonra çıkar güneş ve gülümser. Tüm insanlara umut verir. Yeni başlangıçlar, yeni hayaller, yeni hedefler için hayatın tüm renklerini gösterir.

Her varlık için bir ihtiyaçtır yağmur. Mutluluğa ve sevgiye de yardım eder. Tüm insanlar sevdiklerine versin diye besler çiçekleri. Kimi zaman dosttur toprağa, kimi zaman ise şarkıların adıdır yağmur. Damlalarıyla tutturur ritimleri. Rahatlatmaya yeter, tüm sinirlerini almasa da. İnsan sever yağmuru, yalnız kalır yağmurla. Konuşursun yağmurla, sanki bir arkadaş gibi anlatırsın her şeyini yağmura.

Kendini yalnız hissediyorsan koş yağmura. Sen yalnız değilsin yağmur varken. Mutsuzken kahkaha at yağmura. Mutlusun yağmurla. Uyuma kalk hadi yorulmadın daha. Bekliyor yağmur seni hâlâ.

HEM PAYLAŞILMAZ HEM VAZGEÇİLMEZ

Aşk geçici bir heves değil, her daim sonsuz bir duygudur. Bağlanmak, tutunmak, tutkuyla sevmektir. Her kişinin harcı da değildir. Bazen öyle seversin ki uğruna malını, mülkünü, hayatını verirsin...

Bazen düşünemezsin, öyle odaklanırsın ki ne ailen ne de geride kalan hayatın aklına dahi gelmez.

Aşk bir kadına veya bir erkeğe duyulmaz. Aşk Allah'a tapmaktır. Allah'ın varlığını hiçbir zaman unutmamak, onun için nefes almak, onun için yaşamaktır.

Aşk bazen de bir işe duyulan tutkudur. O işe odaklanmak, o işi yaptıkça gururlanmak ve heyecanlanmaktır. O işi özenle yapmaktır.

Aşk sonsuz duyulması ve sonsuz yaşanması gereken bir duygudur. Aşkın yeri, zamanı önemsiz olmalı ve sadece neye karşı duyulduğu önemli olmalıdır. Aşk, mutlu olunca, bağlanınca ve tutununca aşktır. Aşk bitmez; çünkü sonsuzdur.

Aşkın varlığını, ne kadar olduğunu yüreğimiz ve gözlerimizin içindeki pırıltı ortaya çıkarır. Aşk tüm duygularımız ölmüşken yeniden canlandırmaktır. Aşk damarlarımızda akıp giden sabırsız ve azimli bir kan gibidir bazen...

Bazen aşk ateş ve su gibidir. Yanar, yakar ve acıtır canımızı, ama bir anda söner, durulur. Ateş aşkını ne su ile paylaşır ne de su aşkını ateş ile. Aşk hem paylaşılmaz hem de vazgeçilmezdir.

GELİYORUZ HAYALLERİMİZLE

Akıp geçer gün gün
Gülümser bize olayların ardından
Kum gibidir bazen
Taneleri saymakta zorlanır insan
Çözülür parmakların arasından
Geçip gider, düşünmez ardını
Umursamaz geride kalanları

Dur be zaman bekle bizi de
Biraz dur da yetişelim sana
Dur da yaşayalım hayatı
Tadalım yalnızlığı, tadalım heyecanı
Bunlar varken gitmek de neyine
Bu hayat sensiz geçer mi yine
Bekle beni de koşuyorum işte

Geliyorum az bekle...
Düşün artık geride kalanları
Akıp geçme birdenbire
Geliyoruz hayallerimizle!

BÖLÜM IV

Yaşama Dair

DOĞANIN DUYGU SENFONİSİ

Kendi üzerinde yaşayan insanların ve kendi yaşamının sürekliliği için dünya türlü türlü olaylar ortaya çıkarır. Bu doğa olayları insanı fiziki yönler dışında ruhsal açıdan da etkiler.

Farz edelim ki yağmur yağıyor. Çoğu insana göre yağmur bulutlardan düşen su damlalarıdır. Ama bazılarına göre yağmur onlara duygularını açıklamaktadır. Bazen fırtına çıkar. Çoğu insana göre fırtına her şeyi kasıp kavuran bir rüzgâr topluluğudur. Ama bazılarına göre sanki fırtına onlara bir şeyler anlatmaya çalışıyor hissiyatı verir.

Bunun yanında doğa olaylarının insanın üzerinde olumsuz etkileri de olabilir. Mesela bazen yağmur insanı hüzne boğabilir.

Her doğa olayı bir şeyi temsil eder. Bunlardan en bilineni kardır. Kar sağlığı temsil eder ve kar yağdıktan sonra her yerin beyaza bürünmesi de insanın içini aydınlatır. Fırtına korkuyu temsil eder. Cama çarpan fırtınanın çıkardığı ses insanın kalp atışlarını duyulabilecek seviyeye çıkarır. Ayrıca fırtına bazı insanların acıma duygusunu da ön plana çıkarır. Bazı yufka yürekli insanlar bu fırtınada dışarıda kimsesiz insanların ve aç hayvanların ne yapacağını düşünür.

Sanatsal açıdan da doğa olayları birçok şeyi insana anlatır. Mesela bir filmde cinayet işlenecekse yıldırımlara eşlik eden yağmur vardır. Ya da romantik açıdan küçük bir aydınlatma olanağı olan bir ortamda yağmur yağar ve sırlıklam bir ortamda bir şeyler yaşanır. Şiirlerde de doğa olaylarının genellikle olumlu yönleri kullanılır ve insanın ilgisini çeker.

HAYATI SEVİYORUM

Severim;

Kitap okumayı, içindeki karakterlerle bütünleşmeyi, kendimi kahramanların yerine koymayı severim. Kağıdın kokusunu, sayfaların hışırtısını severim.

Gezmeyi, görmeyi, öğrenmeyi severim. Görüp bildiklerimi arkadaşlarıma anlatmayı severim. Ruh halime göre davranmayı, bazen abartmayı severim. Ama bazen insanları kırarım. Onlara espri yaparak kendimi affettirmeyi severim. Benimle dertlerini paylaşanları severim. Dayanışmayı, güzellikleri çoğaltmayı severim. Derman bulmaya çalışan kendimi severim.

Yalanı sevmem. Yalan söyleyeni asla sevmem. Doğruluktan kaçan, küçücük menfaatler için yalan söyleyenleri sevmem. Mutsuzluğu, nefreti sevmem. Bulutlara bakıp şekil bularak içindeki mutsuzluğu, nefreti atarım.

Boş zamanlarımda yazmayı severim. İnsanların güler yüzlü olmasını severim. Şeker görünce gözleri parlayan çocukları severim. Ama o şekere göz diken insanları sevmem.

Hayvanlara eziyet eden insanları sevmem. Hayvanlara iyi davranan insanları severim. En önemlisi hayatı severim. Hayatı güzel şeyleri içinde barındırıp beni mutlu ettiği ve kötü şeyleri gösterip iyinin kıymetini bahşettiği için severim.

MUTLULUĞUN ADRESİ

Buğulu bir hava vardı. Havanın arkasında gözükken doğmaya başlayacak bir güneş duruyordu. Güneşin kızılığını gördüğümde yüzüme kocaman bir gülücük yerleştirdim. Kuşlar ötmeye başlamıştı. Yeşillikler arasında kahverengileşmiş yapraklar vardı. Ortam çok sessizdi.

İçimdeki huzuru hissettiğimde heyecanla etrafa bakmaya devam ettim. Minarenin en üst kısmı gözüküyordu. Kimi evden duman çıkıyordu. Tek tük araba geçen yoldan işe giden birçok insan yürüyordu. Denizin ortasında güneşin yaptığı ışıltılar vardı. Güneşe baktığında gözlerini kamaştırıyordu. Sanki gözlerim bakmam için beni zorluyordu. Havadaki soğuk rüzgâr güneşin etkisiyle ılık bir rüzgâr haline gelmişti. Kuşların cıvıltısı fazlaşmıştı. Beni mutlu eden sesleriyle etrafta kuşlar uçuyordu.

Arkamı döndüğümde beni büyüleyen ormanı gördüm. Aradaki sarı yapraklar ormana hoş bir hava katmıştı. Sonbahar artık en sevdiğim mevsim olmuştu sanırım. Dağların üstünde sisler vardı. Ormanın yeşilliği insana huzur vericiydi. Bol oksijenli bir ortamda doğallığı hissediyordum.

Önüme döndüğümde denizdeki ışıltı daha büyümüştü. Gözlerimi bir anda bana bakan gökyüzüyle birleştirdim. Üzerinde hiç bulut yoktu. Gökyüzündeki mavi o kadar güzeldi ki ferahlamıştım. İçim daha da huzur dolarken gülümsedim. Güneşteki ışıklar evlerin tepesindeki güneş ısıtıcılarına değişiyordu. Bu yüzden o tarafta bir parıltı vardı. Ne kadar gözlerimi kapatmama

neden olsa da bakmaya devam ettim.

Güneş yavaş yavaş tepeye vardığında etraf daha da aydınlandı. Ormanın görüntüsü netleştğinde renklerin daha canlı olduğunu gördüm. İşte o zaman kendi kendime mırıldandım. Hani hayatta mutlu olabilmek için çırpınıp duran insanlar vardır. Hırs küpüdür onlar, mutluluğun Kafdağı'nın ardında olduğunu zannederler. Benim için öyle değil. Mutluluk evimin bahçesinden bana bakıyor. Ben de böyle bir manzaranın, mutluluk kaynağının, karşısında bulunduğum için Allah'a şükrediyorum.

AYNALAR

Hayatımızda vazgeçilmezimiz olan eşyalardan birisi de aynalardır. Karşısına geçtiğimizde bedenimizi görmek... İstedığımız gibi değil de görüldüğü gibi görürüz. Düşüncelerimiz duygularımız yansır ona.

Aynalar yalan söylemez. Bizi bize anlatan bir dosttur. Yeri geldiğinde karşısına geçmek için can atarız, bazen de kendimizden korkarcasına arkasına saklanırlar. Bazen karşısına geçmeye utanır, bazen de karşısına geçip ağlamamak için dudaklarımızı ısırırız. Sonra da sessizce düşünmeye başlarız. En önemlisi de bu değil mi zaten. Kendi hatalarımızı ya da doğru yaptıklarımızı geç de olsa görebilmek...

Hangimiz aynanın karşısına geçip bir kere olsun kendimizi değerlendirdik? Hiçbirimiz... Evet yapmadık, yapamadık; çünkü kendimizden korktuk, utandık, hiçbir zaman umursamadık, hep geriye attık. Bu durum kendimize değer vermediğimizin bir göstergesi değil midir?

Allah'ın en güzel yaratmış olduğu bizler iyisiyle kötüsüyle değerliyiz. Sadece kendimizi kendimiz değersizleştiriyoruz. Belki de başkalarını eleştirmekten, dedikodu yapmaktan fırsat bulamıyoruz, kendimizi yok sayıyoruz, kimseye gösteremiyoruz marifetlerimizi. Her insan gibi biz de çok üzülüyoruz, çok mutlu oluyoruz, hatta ve hatta saçmalıyoruz. Saçmalıklarda arıyoruz kendimizi, saçmalığa yakıştırıyoruz benliğimizi. Hayatımızı düzene koyamıyor, her şeyin farkında oluyoruz, ne yaptığımızın ne

yapamadığımızın farkındayız; ama bunları görmek istemiyoruz ve görmemezlikten geliyoruz. Belki de gözlerimiz kör oldu görmiyoruz. Bir gün öyle bir ışık olur ki gözlerimiz açılır, pişmanlıklarımız çoğalır ve her attığımız adımdan korkar oluruz.

Bunları yaparken üzülen yine biz oluruz. Unutmayalım ki bu hayat hiçbirimizin istediği gibi gitmiyor. En kolay ifadesiyle ne yaparsak olmuyor, belki de yeteri kadar verecek çabamız, verecek umudumuz, sahte gülücüklerimiz kaldı bedenimizde. Aynaların karşısına bile geçemez olduk, sırf kendimizden korktuğumuz için. Belki de her geçen gün daha da acıyor canımız, yaşılanıyoruz. Evet, evet yaşılanıyoruz. İtiraf edemesek bile hayatımızda aynaların karşısına geçmekten bir hayli korkuyoruz.

İnsan yalnız kalmak istemez, kendini yalnız bırakmak istemez, kendini yalnız bırakmamak için kendisiyle konuşur ve kendini izler ve sonra durur. Delirdiğini düşünerek umursamazcasına aynanın karşısından ayrılır. Evet! Bu bir deliliktir, ama bu delilik bildiğimiz akıl yoksunluğu değil; heyecan, sevgi, saflık ve hayatın bize verdiği en temiz deliliktir.

Kabulleniyor muyuz korktuğumuzu, kaçtığımızı, utandıığımızı? Kabullenmesek de korkak değiliz. Kendimizle savaşmalı, hayatı istediğimiz gibi yönlendirmeliyiz. Önce kendimizden başlamalıyız mücadeleye ki başka korkular, engeller girmesin hayatımıza. Sonuçta her şeyle yüzleşiyor insan, er ya da geç. Aynadan korkmadan çıkmalıyız karşısına, ayna demek kendimiz demektir. İnsan hiç kendisinden korkar mı?

GİTTİ Mİ GİDİYOR

Hayatımızdaki en acımasız şey zamandır. Gitti mi gidiyor, döndürmeye gücü yetmiyor insanın. İnsanlar zamanı ve zamanın verdiği avantajı kullanmıyor. Kim bilir, belki de dakikalar, saniyeler karşımıza çıkıp hesap soracak bize. Zaman beklerken çok yavaş, korkarken çok hızlı, kederliyen çok uzun, sevinçliyen çok kısadır. İşte bu kadar acımasız zaman. Dur diyorsun anlamıyor, çabuk diyorsun gitmiyor.

Zaman bize uymuyorsa bizim zamana uymamız lazım. Belki de yakalayacak birçok saniyelerimiz var. Yaşayacak birçok yarınımız ya da yaşamak istemediğimiz çokça dünlerimiz vardı. Birçoğumuz kaybettiğimiz veya ulaşamadığımız her şey için zamanı suçlarız. Oysa biliriz ki zaman konuşsa hepimiz utanırız. Çünkü zamana karşı hor tutumumuz suçumuzdur.

Akrep yelkovanı kovalarken, saatlerin tik tak seslerini saydık. Yelkovanla akrebin kaç tur attığını hesapladık durduk. Halbuki bıraksaydık oluruna, aksaydı zaman, alışırdık zamanın kurallarına. Peki! Unuttuk mu geçmiş? Hayır... Unutmadık, her gün hatırlayıp ya içimizi acıttık ya da tatlı bir gülümsemeye hatırladık geçmiş ve eğlendik. Her şey zamanla olur dedik, olmadı. Belki de istediğimiz birçok şey zamanı kullanma yüzünden olmadı. Birkaç saniyeyle kaçırdık hayatın gülücüğünü.

Zaman ile keşke kardeş gibidir. Zamanın olduğu her yerde keşke de peşinden gelir. Pişmanlık vardır “keşke”de. Zaman pişmanlık olabilir mi acaba?

Çok hayal kurduk. Kurduğumuz hayalleri gerçekleştirmek için elimizden geleni yapmaya çalıştık. Planlarımızın tıkr tıkr işleyeceğini düşünürken zaman ağzımızın payını verdi.

Zaman değilmiş aslında gideni geri getiren. Zaman var olanı alıp götürürmüş. Zamanın tüm gücüyle acımasızlığı önümüzde dururken ve onunla savaşmak varken boynumuzu büküp gitmek neyimize...

Bütün bunlar olurken ya sevdiklerimiz... Onlara zaman ayırabiliyor muyuz? Sadece bizim için akıyor zaman. Bütün insanlara, varlıklara, canlılara aynı zaman akıyor. Bütün varlıklarla oynuyor. Bu akıntı içinde sevdiklerimize de zaman ayırmamız gerekiyor. Aksi halde sevdiklerimizi bizden ayırıp girdabında eritiyor. Bize de olanları bir filmmiş gibi izlemek kalıyor.

HAYATIN GERÇEKLERİ

Hayat; acı yüzünü göstermekten zevk alan bir bencilliktir. Umutların bittiği halde bile yeni bir umut beklemektir.

İnsan hiç hayata kabahat bulur mu? Keşke demeyi sever mi? Hayatın acıttığı kadar başka bir şey acıtır mı canını? İşte tüm bu soruların içinde kaybolur ömrümüz. Sorulara hep sorularla karşılık verirsin. Oysa cevabın hayatın içinde olduğunu aklının ucundan bile geçirmezsin. Hep geleceğe bakar, geçmişini düşünmezsin.

Hayat ileriye bakarak yaşanır; ama geri bakarak da anlaşılır. Hayat işte! Ne garip! Adını bile duymak istemediklerini her gün görürsün, yüzünü görmekten hiç sıkılmayacağınla da arada koca koca engeller vardır.

Hayat bu değil mi? Ağladığında gülebilmek ya da hayalini kurmadığın şeyleri yaşamak... Hiç mi kimsenin hayatı istediği gibi gitmez? Her insan mı pişman olur? Herkes mi keşke demeye mahkûmdur? Tüm bu sorular varken hayata sitem etmek yerine bir yerden başlamak, hayata yeniden başlamanın yarısı kadardır.

Hayat düğümlü bir ipe benzer. Düğümlerin kendi kendine açılmasını bekler insan. Oysa biraz uğraşsak kim bilir diğer düğümler belki de açılır kendiliğinden. Hiç düşünme, unut geçmişini, durdurmaya çalışma zamanı, sadece hayatın sana oyun oynadığı kurallara uy. Kim bilir belki de oyunu sen kazanırsın.

Hayat cesurları sever, ya bu hayatta cesur olacaksın ya da zaman içinde eriyip kaybolacaksın.

Hayat dediğın bir bardak çay, insan da şeker. Karıştırdıkça hayattan tat aldığını sanırsın. Oysaki hayatın seni erittiğini çay bitince anlarsın!.

YAŞAMIN KARA KUTUSU

Dünyanın en zor mesleklerinden biri de madenciliktir. Yerin metrelerce altında çalışmak hiç de kolay değildir. Güzel memleketimizin farklı yerlerinde bulunan maden ocaklarında bu zor mesleği icra ederken meydana gelen facialarda ne yazık ki bir sürü vatan evladı birilerinin daha fazla para kazanma ihtirası yüzünden, önlenemeyen ihmaller ve alınamayan güvenlik tedbirleri yüzünden şehit oluyor.

Şehit olan kardeşlerimizin yerine kendinizi koyun ve düşünün lütfen. Yerin metrelerce altında çalışıyor, maden karasında evinize ekmek götürmek için güneşten, bahardan, yazdan, kuşlardan, yeşilden kısacası yer üstünden bihaber çalışıyorsunuz. Sağlıklı temiz hava alamıyor, sosyal hayatın gerekliliklerini yerine getiremiyorsunuz. Emеğinizin tam karşılığını alamıyor, çoluk çocuğunuza yeteri kadar vakit ayıramıyorsunuz. Çocuğunuzun o mis kokusunu içinize çekmek yerine kömür kokusuna esir kalıyorsunuz.

Yaşamsal gıdanızı yerin metrelerce altında nasırlaşan ve karalaşan ellerinizle yiyorsunuz. Oysaki herkes ailesiyle daha neşeli bir şekilde bir arada yemek yemek ister. Dinlenmeye dahi fırsat bulamadan derhal işe koyuluyorsunuz. Bazılarınızın gece yarılarna kadar bazılarınızın ise soğuktan işlerinizi yapamadığınız vakitler oluyor. Aileleriniz her gün yolunuzu bekliyor, o gün sağ salim eve döndüyseniz bunu nimet bilip yüce Yaradan'a şükrediyorlar.

Ruhunuzun daraldığı, “İçimde bir sıkıntı var, ama ne?” diye kendinize sorduğunuz bir gün, çalıştığınız maden ocağında ya sorumluların ihmali ve vurdumduymazlığı yüzünden, ya grizu patlaması sonucu yanarak ya da zehirlenerek ölüyor veyahut ocağınızı su basması neticesinde yer altında boğularak çocuklarınızı öksüz, eşinizi dul ve sevdiklerinizi gözyaşları içerisinde bırakıyorsunuz. Aldığınız parayla geçinmeye çalışıyor, çocuklarınızı, eşinizi mutlu etmeye çalışıyorsunuz. Diğer yandan birileri sizin sırtınızdan çaba göstermeden parasına para katmakta, tatilini hangi ülkede geçireceğine karar vermek için uzun süre kafa yorarak zahmet çekmektedirler! Sizin alın terinizle binbir zahmet içerisinde ürettiğiniz mamülleri, fahiş fiyatlarla piyasaya sürerek yine sizin tüketiminize sunmakta, bir cebinize kaşıkla koyulanı diğer cebinizden kepçeyle alarak yine sizin sırtınızdan servetlerine servet katmaktadırlar. Bu sizce adaletli mi?

Çalıştığınız mesleğin cilvesine bakın ki, diğer insanlar yer üstünde ölüp toprak altına gömülürken, siz toprak altında ölüyor, yer üstüne çıkartılarak yıkanıp tekrar toprak altına gömülürsünüz. Hayatınızı hiçe sayan kişiler ya yargılandıkları mahkemelerden berat ediyor veya bir zaman sonra girdikleri cezaevinden çıkıyor ve sizler çok kısa süre sonra hafızalardan siliniyorsunuz. Şimdi deyin hele, böyle bir hayatınız olsun ister misiniz?

YILBAŞI

Yılbaşına herkes bir ayrı değer gösterir, ben de severim; ama yılbaşı bir gün sonuçta. Diğer günler gibi o da bitiyor, bir farklılık yok; ama birçok insan onun daha farklı ve daha güzel olduğundan söz eder.

Sade bir günden farkı olmayan bu günde bir farklılık varsa o da ailedeki herkesle toplanarak mutlu bir günün sonuna yaklaşımından geriye saymaktan başka bir şey değildir. Sanki insanlar bu günü biraz abartıyorlar gibi geliyor bana. Hem bitmesini istiyorlar, hem de gelmesi için can atıyorlar. Bir düşünün, yılbaşından sonra da yeni bir gün geliyor. Hiçbir değişiklik yok ve nedense yılbaşı kutlanır; ama yılbaşından sonraki gün kutlanmaz. Aslında yılbaşı ile yılbaşından sonraki gün arasında bir fark bulunmamasına rağmen yine de insanların yılbaşını kutlaması sizlere de ilginç gelmiyor mu?

Şu ana kadar okuduğunuz hiçbir kelimeye dahi inanmayabilirsiniz; ama çok geçmeden siz de aralarında tam olarak bir fark bulunmamasına rağmen insanların biraz fazla abarttığını anlamış olursunuz herhâlde. Sizce sade bir gün kadar normal mi, yoksa hâlâ büyüleyici bir gün olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bir düşünelim, yılbaşı olmasaydı ne olurdu? Hiçbir şey... İnsanların günlere yapıştırdığı bir etiket sadece. Normal günden farkı yok, gelmesini beklediğiniz, insanların kafasında yılbaşı diye kurguladığı bir gün sadece. Gündelik yalancı mutluluklar yerine her günümüzü mutluluğa çevirmek gerekmez mi?

ZAMANI GERİ ALMAK

Zamanı geri almak isterim bazen çoğu kişi gibi. Yaşadığım kötü anıları, yaptığım yanlışlıkları ve daha bir sürü hata olarak düşündüğüm her anı geri almak... Sonra da dolu dolu yaşamak isterim.

İnsanoğlunun en çok ihtiyaç duyduğu şey zamandır; çünkü hayat kısa bir zaman sürecidir, bu kısa zaman sürecinde vaktimizi boş yere kullanmamamız gerekir. Geçen zamanın telafisi yoktur. Yaşadığımız her anı iyi kullanmak, verimli geçirmek kendi elimizde değil midir? İstersek onu hiçbir şey yapmadan geçirebilir ya da iyi kullanarak yararımıza çevirebiliriz.

Bazen ise zaman bize uymayabilir ve hiç umulmadık yerlerde umulmayacak zorluklar çıkarır önümüze. Çoğu insan zamana karşı bir savaş vererek düşüncelerine uydurmaya çalışır; ama bu sadece zamanı boşa harcamak için oynanan oyunlardan biridir. Bu gibi zor durumlarla her an karşılaşabiliriz. O yüzden zamanı bize uydurmak yerine bazen de bizim zamana uymamız gerekmektedir. Ne kadar zor da olsa bazen şartlar bunu gerektirir.

Dünyamızda yaratılan her şeyin bir sınırı olduğu gibi sınırlı olan insan ömründe zamanın önemi çok büyüktür, belki de en önemli varlığımızdır. Zaman düşünülmesi, karar verilmesi veya unutulması gereken iyi kötü her şeyi unutmak için en güzel çaredir. Yaşadığımız zamanda her şey her an yolunda gitmez.

İnsan olumsuzlukları düzeltmeye çalışsa da bazen zamana

bırakması yeterlidir. Eğer unutulması gereken olaylar var ise zaman onları sizin için unuttur, unutturur.

Her şey unutulsa da unutulmaması gereken bir şey vardır ki: "Boşa harcanan zaman, çöpe atılmış bir hayat demektir. Çöp dönüştürülebilir; ama harcanan zaman geri gelmediği gibi boşa geçirilmiş bir zaman, yaşanmamış bir hayat demektir."

PİS NİCK

Çevre kirliliğı günümüzün başlıca gündem konularından olsa gerek. Aslında eskilerin de tartışmasız büyük sorunuymdu. Eskiden de insanlar çevreye zarar veriyorlardı.

Kimse çevresinin pis olmasını istemez. Orman da bizim çevremiz içerisinde yer alır. Yaptığımız o küçük hatalar çevremizi kirlendirir. Eğer çevremiz kirlenirse bu bize pis hava, verimsiz toprak, kirli sular şeklinde geri döner.

Sanatçıların bestelerine de konu olmuştur çevre problemleri. Barış Manço'nun "Nick The Chopper" şarkısında bahsi geçen yaşlı ve pis Nick Chopper, ormanları yok edip büyük işletmeler kurmak istiyormuş. Ağaçları kesmeyi bir oyun olarak görüyormuş. Bu olayın anlatıldığı güftede:

Chopping woods his game, and making money.

(Ağaçları kesmek onun oyunuydu ve bundan para yapmak.)

Caring not for trees, he blindly chops on.

(Ağaçları umursamadan o körü körüne balta sallıyor.)

He is a dirty old man, Nick The Chopper

(O yaşlı ve pis adam. Nick The Chopper)

The trees they hated him, they made a promised

(Ağaçlar ondan nefret ettiler. Onlar bir söz verdiler.)

We are gonna kill you Nick The Chopper

(Seni öldüreceğiz Nick The Chopper.)

Strangle you with braches, Nick The Chopper

(Seni dallarla boğarak, Nick The Chopper.)

Mizahla karışık çevre sorununu ele almış Barış Manço bu bestesinde. Nice şarkılara konu olan bu problem insanla başlayıp yine insanla bitmektedir. Hayvanları öldürüp ormanları katleden insanlar yüzünden bu problemle karşı karşıyayız. Çöpler birike birike dağ olup dünyamızı elimizden çekip alabilir. Duyarlı olmak bizim elimizdedir.

Çevreyi kirleten insanlar, kampanyalar başlatarak çevre kirliliğine “Dur” diyenler de insanlar. Paragöz, okumamış ve orman katili Nick Chopper’ın yaptığı gibi biz insanlar da tabiatı pisletip yok ederek onun yerine geçmiş oluyoruz. Nick The Chopper gibi biri olmak istemiyorsak Allah’ın bahşettiği bu güzel çevreyi korumalıyız.

NE OLACAK BÖYLE?

Dünyada çeşitli kazalar olmaktadır. Maden faciası, inşaat kazaları, otobüs kazaları, iş kazaları bunlardan bazıları... Hepsinde pamuk ipliğine bağlı aslında hayatlar. Önlemler alınmıyor, insanlar canından oluyor. Sorumlusu kim? İnsanlar tabii ki.

Bir kadın oğlunu aramak için bir internet kafeye giriyor. Orada bulamayınca çıkıyor ve anında her yer toz duman oluyor. İnşaat malzemeler kadının önüne düşüyor. Fakat işçilerin umurunda bile olmuyor. Bu da görenlerin "Canını yolda bulmuş." düşüncesini uyandırıyor.

Bir yerlerde ağaçlar sökülüyor, kesiliyor, hayvanlar katlediliyor, maden kazalarında insanlar ölüyor. Fakat bu kadar canlının canının yanmasına rağmen hiçbir önlem alınmıyor. Vatandaş ölmüş mü, yaralanmış mı bakmıyorlar bile. Ancak önemli biri olsa tüm medya toplanıp durumu dibine kadar inceler ve özel hastanelerdeki seferber olur.

Televizyonlarda izlediğimiz bir durum: Martikon kasabasına santral yapmak için gelen görevliler direnişe geçen kasabalıları dövüyor. Fakat sonradan santral yapımı iptal ediliyor ve görevlilerle anlaşma imzalayan şirket, görevlileri kovuyor. Adaletsizliğin ve çıkarıcılığın en iyi kanıtı. Ardından yapılan bir açıklama: "Dağ taş bambu ağacı oldu. Bu ülkenin enerjiye de ihtiyacı var." Oysaki çeşitli yöntemlerle de enerji elde edilebilir. Bu durum da geçimini bambu ile sağlayan kasabalıların ekmek parasını elinden alıyor. Bununla da kalmayıp gaspa uğruyor kasabalı. Mağ-

dur olan insanlar, kazanan diğer insanlar.

Dünyada çiftçisi, memuru, esnafı, manavı, yatırımcısı, balıkçısı hep birlikte yaşar. Toplum olarak, bütün olarak yaşamlarını sürdürürler. Bu yüzden zengin fakir ayırmadan herkesin hakları gözetilmeli ve insanlar çok sıkı güvenlik önlemleri almalılar. Aksi takdirde insanlar korunamaz.

“İnsanı yaşat ki devlet yaşasın.”

GENÇLİK RUHU

Doyumsuz ve bir o kadar da ilginç bir dönemdir gençlik. Huy ve alışkanlıkların değişmesiyle beraber kendinle iç savaş verdiğin karmaşık bir geçiş bölümüdür. Hayatın başlangıç noktasıdır. Kendini keşfetme yolunda ilerlenen patika bir yoldur.

Bazen bıılır hayattan. Her şey sorgulanır, ince elenip sık dokunur. “Neden buradayım? Neden yaşıyorum?” diye sorgulanır hayat. Duyguların birbirine karışık çorba olduğu dönemdir.

Dersler ninni olur, sıra yatak. Teneffüs zili duyulunca yaşam enerjisi depolanır birden. Okulun “popülarite”sini kazanmak için çeşitli komiklikler yapılır. Gökkuşağımsı renklere bürünmüş renkli dünyadan gözler sıyrılıp, gerçeklerle yüzleşilir. Maskeli yüzlerin ardı görünmeye başlar. Gözü açılır ve her şey kavranmaya başlar. Hayatın bir dilek gerçekleştirme fabrikası olmadığını, aksine hayalleri yutan bir canavar olduğunun farkına varılır. Eskiden yeni yağın kar kadar beyaz olan fikirler, kömür karasına bulanıp kararır. Yani buz dağının görünmeyen tarafı gün yüzüne çıkmış olur. Kimin iyi kimin kötü olduğunun bilincine varılır, ona göre taraf alınır.

Gözün açıldığı bu süreçte, hayatın zorlu aşamaları düşe kalka öğrenilir. Kendini tanıma konusunda kayda değer adımlar atılır. Gençliğimizde gelecek hayatımız için önemli kararlar alınacağı üzere dişimiz tırnağımıza takılarak çalışılır. Çünkü zafere çiçekli yollardan gidilmez. Başarı ise hiçbir zaman tesadüf değildir.

UMUT HEP VARDIR

Bugün herkes rahat yatağında yatıyor. Bizler istediğimiz gibi konuşuyoruz yiyip, içiyoruz. Barınma, yaşama, okuma hakkımız var. Yatağa da tok giriyoruz, hayallere dalıyoruz.

Biz sabahları huzurla uyanıyorsak, Afrika'da bir yerlerde küçük bir kız çocuğu karın guruldamasıyla uyanmakta. Biz güne sabah kahvaltısıyla başlarken çamurlu suyla kuru ekmeği yiyen küçük kız çocuğu Arden de iştahla yiyor taş kesilmiş ekmeği. Düz, asfalt yolda kırmızı, büyük bir bisikletle okula gidiyor Asyalı bir çocuk. Çakıl ve toprak dolu, hurdaya dönmüş, paslı bisikletiyle okula benzetilmiş kulübeye gidiyor minik Afrikalı. Aradaki farkların ve imkânsızlıkların içinde yine de bir umut okula gidiyorsa çaresiz çocuk, umut hala var demektir içinde. Zaten umut hep vardır. Yalnızca içimizde bir yerlerde hapsolmuş çıkmayı bekleyen bir tutuklu.

O parıltılı gözlerde bir umut huzmesi beliriyor. Elindekiyle yetinmeye çalışıyor talihsiz çocuk. Daha fazlası değil, sadece okuyup bir şeyler öğrenmek istiyor.

Bizim elimizde ele avuca sığmayan imkânlar varken çalışmayıp, yakınıyorsak ders olmalı minik Afrikalının hikâyesi. Şükretmeyip, daha fazlasını elde ederek bencilleşir o zaman insan. Önemi kalmaz umudun. Çünkü gözlerde salt hırs olur, hırs yer bırakmaz umuda. O da büzüşüp sıkılır. Ve bekler bir gün özgür olup gözlerde parıltı olmayı.

İmkânsızlıklardan olanak oluşturan insanlar kadar yüceltmeli insan kendini. Yoksa bir daha dönmek üzere gider ve küser umut kırıntısı. Kelimenin gerçek anlamıyla bir “savaşçı” olan cesur Afrikalı, kıtlığa ve susuzluğa göğüs germeye çalışıyor ve başarıyor. Ama ya taşıyamasaydı o çelimsiz vücudu? O zaman o küçüğün hesabını kim verebilir ki? Hiç kimse. Hayat devam eder yine, dünya dönmeye devam eder. Sadece bir umut ışıltısı daha yıldız gibi kayar gözlerinden. Geçmişte umuda bürünmüş gözler boş bakan ruhsuz gözlere döner.

Elimizde bir varsa iki olsun demek yerine, bir yeter bana demeli. “Azı bulamayan çoğu bulamaz.” demiş atalarımız. Elimizdeki olanakları olabildiğince kullanıp şükretmeliyiz. Şu an sahip olduğumuz nimetlerin, başka birinin yalnızca hayallerinde görebilecekleri dursun aklınızın bir kenarında. Daha sonra sonsuz teşekkürlerde ve şükranlarda bulunmalıyız. Böylece elimizdekine gereken değeri vermiş oluruz.

ZEVKLER TARTIŞILMAZ

Herkes günün bir bölümünü televizyon veya bilgisayar karşısında geçirir. Kimi dizi takip eder, kimi film izler. Ben yabancı dizi izlerim. Bunu söylediğim herkes “Sen Amerikan mısın? Neden Türk dizisi izlemiyorsun?” diyor. Oysaki yabancı dizi izlememin sebebi içerikleri daha çok hoşuma gittiği içindir. Türk dizileri gibi aşiret veya aşk acısı içermeyen dizilerdir yabancı diziler. Gereksiz bir konu olmasının yanında sıkıcı ve saçma aynı zamanda bu konular.

Dedektiflik, yaratık avlama, doğüstü şeylerle başa çıkma vb. şeyler ilgimi çekiyorken neden kan davası benzeri saçma konular işlenmiş dizileri izleyeyim ki? Bunun benliğimi unutmamla, vatanımı, milletimi sevmememle uzaktan yakından ilgisi yok. Ispanak ve pizza arasında pizzayı seçiyorum diyelim. Tatsız, tuzsuz, aksiyonsuz diziler yerine, daha lezzetli, daha heyecanlı yabancı dizileri seviyorum.

Yabancı dizilerle yerli diziler arasında kalite farkı da var üstelik. Türkiye’de her bir dizi birbirinin kopyası gibidir. Biri eşini aldattır, aşk acısı çeker, kan davası güder, zulüm görür, falan, filan. Ama Amerika, İngiltere yapımı diziler hem efekt, hem konu bakımından bayağı orijinaldir. Hepsinin izleme oranları yüksek, tadından yenilmeyen dizilerdir.

Ülkemizde yayınlanan yarışma programları da taklittir. Mutlaka yurt dışından esinlenen bir orijinali vardır. “O Ses Türkiye” diye bildiğimiz, yarışmacıların seslerini yarıştırdığı prog-

ramın orijinali “The Voice”, “Kim Milyoner Olmak İster” adlı yarışmanın orijinali “Who Wants to Be A Millionaire” vb.

Eğitim farkından mı yoksa oyuncular daha mı istekli bilinmez; ama yurt dışındakilerin oyunculuğu bizimkilerden daha profesyoneldir. Yetenekli oyuncuların olduğu diziler izleyiciyi mıknaıtıs gibi çekmektedir.

Çoğu insan Türk dizilerinin daha entrikalı ve sürükleyici olduğunu söyleyebilir. Fakat ne derse desin büyük çoğunluğunun amatör olduğu gerçeği su götürmez bir gerçektir.

Yabancı dizilerin kendilerine özgü replik, efekt ve senaryoları onu daha cazip hale getirmektedir. Türk dizilerinin iki saatte anlatamadıkları olay yabancı dizilerde yarım saat civarında oluyor ve bitiyor.

Yabancı diziler oyuncuya ve olaya bağlıdır ve mekânlar genelde abartısız ve yalın seçilir. Fakat Türk yapımı diziler saraylarda, yatlarda çekilir. Türk dizileri iki saat kadar olduğundan laf lafı açar, boş bakışmalar, saçma sapan yerlere çekilen diyalogların ortaya çıkması çok olağandır. Zaten süresi çok uzun olan bir diziye uzun bir ara konulunca Çin işkencesinden beter oluyor. Son sahneye gelindiğinde konulan reklam da işin cabasıdır. Başlamadan önce bir saat kadar da özet konulur.

Türk dizileri olayları yavaş yavaş, klasik ve artık alışageldik bir biçimde işlerler. Dolayısıyla yabancı yapımı dizilerde bir bölümde biten olay Türk dizisinde bir sezonda ancak biter. Zekice yapılan espriler vardır yabancı dizilerde. Yüzyıldır yapılan artık yeter denilen replikler bulunmaz. Ayrıca Türk dizilerinin yayın

saatleri fazla ama sezon ömürleri oldukça kısadır. Dizinin konusu saptırılıp yeni bir dizi oluşur adeta. Bir bölümde bitmesi gereken olay on bölüm sürer.

Hangi pencereden bakılırsa bakılsın yabancı dizilerin güzelliği çıplak bir gerçektir. Fakat yine de zevkler tartışılmaz. Herkes Türk dizisi izlemeyi sevebilir. Sonuçta güzellik göreceli bir kavramdır. Ben yine de, sadece vakit geçirmek için değil, bir şeyler katması için yabancı diziden yanayım.

HAYALLERİMİZ

Herkesin farklı hayalleri vardır. Yedi yaşındaki bir çocuğun gördüğü oyuncak bebeği alma hayali, ortaokulda okuyan bir gencin gelecekte iyi bir meslekte olma hayali... Herkesin kendine göre hayalleri vardır. Ama herkesin hayali gerçekleşemez. Hayallere ulaşmak çaba, özveri ve güven ister; ama ulaşılamayacak hayaller de hayatımızın bir parçasıdır.

Her insan hayalinin gerçekleşmesini ister. Ama bazı kişiler “Nasil olsa bu bir hayal, gerçekleşemez.” diyerek hayallerinden vazgeçer ve böylelikle kendine ihanet eder. Halbuki hayalimizin gerçekleşmesi bizim çaba ve güvenimize bağlıdır. Eğer kendimize gerçekten güvenirse hayallerimizin gerçekleşmesi kaçınılmaz olur. Unutmayalım ki oturarak kimse başarıyı yakalayamaz.

Hayallerinden vazgeçenlerin ortak nedeni hayallerinin zor gelmesidir, hayaline kendisinin de inanmamasıdır. Hayal kurmayan insan benliğini, yaşama sevincini kaybetmiştir.

Türklerde fazla hayal kuranlara deli gözü ile bakarlar ama hayallerini gerçekleştirmek isteyen insanlar özel insanlardır. Hayal kurmak insanda güzel duygular uyandırır.

Günümüzün icatları da geçmişte hayaldi. Şimdi hepimizin günlük ihtiyaçlarından biri oldu bu hayaller. Siz, hayalperestler, sözüm size; siz, asla hayal kurmayı bırakmayın, kim ne derse desin hayallerinizin peşini bırakmayın...

YALNIZLIĞIN ANAHTARI SEVGİ

Para dünyada benciller ve yalnızlar için çok kıymetlidir. Oysa para gelip geçicidir. Harcanıp biter. Fakat dostluk, aşk, sevgi öyle midir? Onlar ömür boyudur. Bedenler ölse bile ruhlarla yaşanacak kadar sonsuz bir duygudur. Ama bunu bazı insanlar bilmiyor, hele hele gözünü para hırsı bürümüş kişiler. Dünyada en değerli şeyin para olduğunu sanıyorlar.

Nedir bu para sevdası? Bazıları para uğruna kendi canını bile tehlikeye atabiliyor. Doğrusu şaşırıyorum. İnsanlık yaşıyor mu? Oysa bu dünyada paradan daha kıymetli şeyler var. Zenginlik bir yere kadar, yeter ki gönlün zengin olsun. Gönül zenginliği ise sonsuza kadardır. Ama bu sözler, böyle insanların, bir kulağından girip bir kulağından çıkıyor.

Gözünü para hırsı bürümüş insanlar neden böyle davranıyorlar? Çünkü kimsesiz ve yalnız kişiler. Yalnızlığını para gideyor ya da onlar öyle zannediyorlar. Hatta para da harcamayıp bencil ve cimri oluyorlar. Yaşamda kullanılan bu aracı, amaç yapıyorlar ve hayatın tek anlamı para oluyor.

Para nereye kadar yoldaşlık yapar ki insana. Maddi ihtiyaçlar giderilebilir belki ama manevi ihtiyaçların anahtarı sevgidir. Başımıza bir hâl geldiğinde ziyarete para mı gelecek yoksa en kıymetli dostlarımız mı? Yalnızlık en büyük acı, mutluluk en güzel ilaç değil mi?

Dostlarını paraya değişen insanlar bir gün yalnız kalacaklar, yalnızlığa mahkûm olacaklar. Paranın değersizliği o zaman anlaşılacak; ama iş işten geçmiş olacak. Kişi ne kadar zengin olursa olsun insanlığını yitirmişse ölü bir diri gibidir. Bir yerden sonra ruhu da gider, kendisi de...

FARKLILIKLAR

O beyaz buz taneciklerinin gökten nasıl indiğini çok merak ederdik. Karın yağması masallar ülkesi gibiydi. Bir prensesin ya da bir perinin gelip geçeceği en güzel yer olurdu. Kışın gelmesini o kadar çok isterdik ki beyazlara bürünmeden durabileceğimizi hiç düşünmezdik.

Etraf bembeyaz olmadan tamam demezdik. Kış gelince buzlu taneciklerin lapa lapa gökte süzüldüğü an inanılmaz ve eşsiz bir an. Her kar taneciğinin gökten inerken bir masalı, bir gizemi vardı sanki. O kadar beyazdılar ki en saf, en temizdiler. Kar yağar yağmaz dışarıya koşardık. Başlardık savaşa. Karın içine yatmak, yuvarlanmak, kardan adam yapmak başka güzeldi. Onun burnuna havuç geçirmeden, boynuna atkı takmadan, gözlerini kömürden yapmadan duramazdık. Kardan adam bitince yine devam ederdik savaşa. Burnumuz kardan adamın burnuna dönmeden eve gelmezdik. Kar, kar, kar...

Yazın havaların sınımsıcak olması, güneşin kavurucu sıcaklığı, dondurmamızdan akan damlalar ve de masmavi deniz. Yüzerdik denizin içinde dalgalara kapılarak, bizi başka ülkelere götürmesini dilerdik. Bu sayede ayakta kalmayı da öğreniyorduk. Kollarımızı açıp dalgaların arasından her geçtiğimizde bir kez daha başarılı oluyorduk.

İlkbaharı da severdik. Kuşlar ötmeye başladılar. Papatyalarından taçlar yapar, başımıza takardık. Yağmurlar yağardı. Sanırdık ki birisi ağlamaya başladı. Sonra çiçeklerin açması, papatya falları

ri içimizi okşardı. Kuş cıvıltıları, yavru hayvanların zıplamaları, tabiatın canlanması ferahlatırdı insanı.

Sonbaharda ise göçmen kuşlara el sallardık. Yemyeşil ağaçlar kendini rüzgârın kollarına bırakırdı. Yapraklarını rüzgâra teslim ederdi. Rüzgâr da tuttuğu gibi bir o yana savurur, bir bu yana savururdu. Dökülen yapraklara basmak, o çıtır çıtır sesleri duymak ayrı güzeldi.

İlkbaharıyla, yazıyla, sonbaharıyla, kışıyla hayat güzelleşiyor, farklılaşıyor. Eğlenceli hale geliyor. Hepsi farklı farklı duygular veriyor, biri gitse diğeri geliyor. Ömür dediğın de bu gidip gelmeler arasında eriyip gidiyor.

KUM SAATİ

Zaman çok çabuk geçer. Hayata başlamamız bir zaman. Bu zamana sıfır ile başlarız. Zaman o kadar çabuk geçer ki hiçbir şey anlayamayız. Atalarımız bile zamanı boş geçirmeyelim diye bir sözle tecrübelerini miras bırakmışlardır. Gün gelir fotoğraflara bakar, vücudumuzun ne kadar da eskidiğini fark ederiz.

Zamanımızı çok iyi değerlendirelim. Hep mutlu olalım. Bazen hayat yüzüne güler, bazen ise hüzne boğar. İnsanın en büyük sermayesi zamandır. Yıllar geçer ve arkana baktığında tatlı bir anı bile yoksa zamanını boş geçirmişsin demektir.

Hayat kısadır, boşa harcanan zamanın telafisi yoktur. İnsan yaptıklarıyla hatırlanır. Zamanı ne kadar iyi kullanmışsak o kadar bizi hatırlayan olur. Zamanı iyi kullanmamışsak yetim gibi ortada kalırız. Geride kalan gök kubbede hoş bir sada...

Zamana çok değer biçmeliyiz. Çünkü o asla geri gelmez. Bunun için hayatımızı planlamalıyız. Geleceğe bakmalıyız; ama geleceğimiz için de o zamanı kaybetmemeliyiz.

Zaman içinde eskiyen bir beden, kırışan eller ise geçen zamanın bir kanıtıdır. Zaman Allah'ın bir lütfudur. Herkes bu zamanda imtihana tabi tutulur. İyi insanlar imtihanı geçer ve geçmişte iz bırakırlar. Zamanı iyi de kullansak kötü de kullansak kum saati bir gün dolar.

BEYAZ TANECİKLER

Kış çocuklar için eğlence, yetişkinler için hastalık zamanıdır. Kar çocuklar için kartopu oynamak, kardan adam yapmak, mahalle arasında naylonlarla yokuş aşağı kaymaktır. Karın yağışını izlemek, o beyaz taneciklerin gökten düşüşünü gözlemek bir ömre bedeldir. Karın yerde tutuşunu, sabah kalktığında her yerin bembeyaz olduğunu görmek mutluluğun yansımasıdır.

Beyaz en temiz ve en saf renktir, aynı çocuklar gibi. Bu yüzden biz çocuklar karda oynamayı severiz. Kardan ellerimiz donsa da, paçalarımız ıslansa da karı çok severiz. Hele yerlerin buz tutuşunu görmek yere kapaklanmanın habercisidir.

Kış âdeta dünyamızın yenilenmesi, temizlenmesi, bir bezle tozların alınması gibidir. Kar yağarken istemeden oluşan o tebesüm hiçbir şeye değişilmez.

Kar yetişkinleri çocuklaştıracak kadar kuvvetli bir güzelliiktir. Ne kadar “Büyüdüm, karla oynayamam.” denilse bile bu büyük yürekler de ister kartopu oynamayı, kardan adam yapmayı.

Karın her tanesi farklıdır, aynı insanlar gibi. Birçoğu karı çok sever, kar insanlarda başka bir hissiyat yaratır. Karın verdiği o coşku ve heyecanla birlikte oynamada bulursun kendini.

Bir kısmımız eğlenirken bazıları soğuktan tir tir titrer. Sokakta yaşamak zorunda kalan insanlar ve doğadaki canlılar zorluklar çekmektedirler. Evsiz barksız insanlara kucak açmalı, onlara destek olmalıyız. Kendimiz sahip çıkamıyorsak, sahip çıkan kucak açan kurum ve kuruluşlara destek olmalıyız. Herkes mutlu olursa daha iyi çıkar karın tadı.

YARINA İNANMAK

Hayaller, hedefler, umutlar, gelecekler hepsi yarınlarda saklanmışlardır. Gelecek günlere, yarınlara inanmayanlar yaşayamayacakları gibi hep aynı yerde kalırlar, hiçbir zaman ilerleyemezler.

Uyumadan önce karanlık olan bu gökyüzü, yarın güneş doğduğunda tekrar aydınlanacak. Yarınlar parlak olacak, bir o kadar da sıcak. Yeter ki sen yarına inanmaktan vazgeçme.

Yarına inanmak için gün batımına, iyi görünmek için güzelliğe ve zengin olmak için paraya ihtiyaç yoktur. Geleceğimizde iyi bir yaşam sürmek için yarınlara inanmak gerekir; çünkü bir günde hiçbir şeyi başaramayız.

Hayatta farkında olmadan da olsa hep bir tırmanış içerisindeyiz. Her geçen gün biraz daha yükseğe tırmanırız. Yarınlara inanmayıp her gün yerimizde kalıyorsak hiçbir zaman zirveye ulaşamayız. Hayallerimize, hedeflerimize, umutlarımıza, geleceğimize bir günde ulaşamayız. Eğer geleceğe ulaşmak istiyorsak yarınlara inanmalıyız.

Bu gün de keşke diyorsak, dünlerde bugünlere inanmamışsınız demektir. “Yarınlara inanmıyorum.” diyen biri dahi yarınlara fazlasıyla inanıyordur; çünkü inanmasaydı bugün böyle olmazdı.

Yarınlar bugünlerin yansımasıdır. Yarınlara inanmayanlar bugünleri unutmuş demektir. Yalnız insanlar değildir yarınlara inanan. Canlı, cansız bütün varlıklar yarınlara inanır. Eğer yarına inancın kaybolduysa bu hayatta sen de kaybolmuşsun demektir.

Yarını hayal et, yarına inan ve yarın da başar.

GÜNLÜK

Yorucu bir gündü. Sahibimin başından birçok olay geçmişti. Sadece yazmakla yorulsam iyi, artık onu dinlemekten de yoruluyorum. Ama hoşuma gitmiyor da değil tabi ki. Beni arkadaşı hatta en yakın dostu yerine alıyor ve bana her şeyini anlatıyor.

Önceleri aynı şeyleri yazardı; ama değişti, artık başından farklı bir sürü şey geçiyor, çünkü artık büyüyor. Büyümesiyle birlikte yazması gereken şeyler de çoğalıyor. Olsun, ne yazarsa yazsın bana. O yazdıkça okuldaki arkadaşlarını hayal ediyorum.

Bu gün arkadaşlarından bahsetti. Bir tanesiyle her zaman beraber gezerlermiş. Onu hayal ettiğimde kıskanmıyor değilim. Hele bir tanesi var ki çok çalışkanmış ve bizimki onu kıskanıyor-muş. Bu konuda o çocuğa hak vermiyor da değilim. Çalışkansın diye herkes seni kıskanamaz değil ya. O çocuğu kısa boylu, göz-lüklü hayal ediyorum. Bir de yaramaz varmış sınıfta ve bizim-kine çok sataşmış, onu hayal bile edemiyorum, muhtemelen abuk sabuk tipli birisidir.

Geçen gün de başka başka şeyler öğrendim onun sayesinde. Mesela kazanın iki anlamı varmış. Birincisi trafikte meydana gelen çarpma veya yanlışlıkla olan olaylar, diğeri illerin ilçelerine verilen isimmiş. Bunun gibi birçok şey kelime daha öğrendim. Yüz, kıta, hava bunlardan bazıları... O yazıyor, ben öğreniyorum.

Ben bir günlüğüm, bunları yapıyorum. O, hikâyeleri anlat-tıkça ben de yaşıyorum. Bu sayede canım sıkılmıyor; ama bana bir gün yazıp bir gün yazmaz ise, kalbim kırılıyor, meraktan ölü-yorum. Yazmaya başladığında beni yarı yolda bırakmazsa öyle sevinirim ki... Çünkü o yazınca ben hayat buluyorum.

BÜTÜN GÜZELLİKLERİ HAK EDİYOR BU ÇOCUKLAR...

On bir yıl önceydi, yemyeşil bir koruluğun ardından soluk renkli bir bina görüldü. Kuş civıltılarına çocuk sesleri karışan bir yere gelmişim. Şehirden uzakta bir masal köyüne gelmişim sanki. Minik minik eller karşıladı beni bu masal köyünde. Boynumdaki kravatın hatırına olacak “Siz öğretmen misiniz Ağabey?” sözü duyduğum ilk cümleydi bu masal köyünde.

Öğrencilikten kalma bir alışkanlıkla ilk önce sınıflara yöneldi adımlarım. Koridordaki çocuk sesleri o anki mutluluğumun bestesiydi sanki. Öğretmenler odasına girdiğimde tertemiz yüzler mütevazı ve candan karşıladı beni.

Masal köyündeki ilk mesaim öğretmen ağabeylerim, abla-larım, arkadaşlarımla arasında öğrenilecek çok şeyin olduğunun bilinciyle başladı. Öğrettikçe öğrenmenin hazzını yaşıyordum bu masal köyünde.

İlk anda anlamıştım, burada çok güzel şeyler olacağını. Değer verildiğinde, çalışıldığında ve dünyalarına girildiğinde koca koca adamlardan daha cesur, daha yetenekli, daha yaratıcı idi bu masalın çocukları. Verdiğini en güzel şekilde yansıtan birer çağlayandı hepsi. Hiçbir zaman saygıda kusur ettiklerine şahit olmadım. Öğrettiklerimden daha çok şey öğrendim onlardan.

Okul hayatın kendisiydi adeta. Üzüntülerimiz, sevinçlerimiz, değerlerimiz, doğrularımız ve hatalarımız biriktikçe tecrübe kazanıyorduk ve dürüstlüğün ve insancılığın yelpazesini daha genişletiyorduk.

Her geçen yıl bu masal köyünün cazibesi daha da arttı. Yenilikler, başarılar, tecrübeler ve değerli öğretmenleriyle, iyi niyetli ve çalışkan personeliyle birçok öğrencimizin başarı kaynağı ve tercih noktası oldu bu irfan yuvası.

Artık bizim için “başarı”:

Bazen bir öğretmene yürekten inanan bir grubun rehberliği.

Bazen bir tiyatro gecesinin gurur dolu yorgunluğu.

Bazen tüm öğretmenlerin masal çocuklarını heyecanla sınavaya girilen binanın önünde beklemesi.

Bazen yarışmalarda kazanılan derecelerin mutluluğunu lokma lokma paylaşmaktı.

Bir veli ziyaretinde ev sahibi velinin şükran duygularıydı bazen.

Mezuniyet törenlerinde elleri öpülen öğretmenlerle ayrılığın dayanılmaz hüznüydü.

Anlatmaya sayfalar yetmeyecek daha nice emek, paylaşım ve samimiyetti başarının adı.

Yüksek Üniversiteleri kazanan alçakgönüllü Tuba, Seyfülislam, Süleyman'dı.

Yüreğiyle başarıya inanan kendisi minik yüreği kocaman Saniye'di.

Öğretmenlerine dahi örnek olabilen hanımefendi bir Zehra'ydı.

Doğru bildiğine y¼rekte inanan g¼z¼ pek KarameŐe Arzu'ydu.

D¼r¼stl¼đ¼nden zerre taviz vermeyen karakteri y¼ksek Hasisibe'ydi.

Ve adlarını anmaya sayfaların yetmeyeceği Atat¼rk Ortaokulu ¼đrencileriydi.

Başarının bug¼nk¼ adı ise “Y¼rekli Kalemler” oldu.

Y¼rekli Kalemler'in bir parçası olan ve TEOG ¼alıŐmaları nın yoğun temposu i¼inde “Denemeden Olmuyor” ¼đretmenim diyen sekizinci sınıfta okuyan ¼đrencilerimiz ¼ok emek harcadılar. Hi¼bir zaman yılmadılar ve bizi ¼zecek hi¼bir Şey yapmadılar. Denediler, hissettiler ve deneme kitabı yazdılar. Ortaya ¼ok g¼zel bir eser ¼ıkardılar.

Adı Atat¼rk, ideali Atat¼rk olan bu masal k¼y¼n¼n gelmiŐ, ge¼miŐ ve gelecekteki t¼m sakinlerine Őahsım ve ¼đrencilerim adına y¼rekte teŐekk¼r ediyor, saygı, sevgi ve Ő¼kranlarımı sunuyorum.

Fatih ARSLAN
T¼rkçe ¼đretmeni

